

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ
Προσληρωτία
ΑΘΗΝΑΙΣ

En Ελλάδι. Δο. 10
En τη Ελλάδα. Φρ. Ζρ. 12

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
En δὲ Μουσῶν ἀριθ. 6.

Ἐκαστὸν φύλλον τιμᾶται
λεπτῶν 20.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΑΝΗΥΤΡΙΟΣ ΦΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ διεκπεραίωσις τῆς «Ἐβδομάδος» ἀγοράζει τοὺς ἐξαρκηθέντας 5, 5, 6, 97 καὶ 98 ἀριθμοὺς.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ἡμερολόγιον.
- Ἐπὶ τῶν ἐνεστῶτων.
- Ἔργα καὶ ἡμέραι.
- Τινὰ περὶ Ἀνδρέου Ζ. Μάρκουα.
- Ἡ καταστροφὴ τῆς Χίου ἐν ἔτει 1822.
- Τὰ ἐκ τῆς ἱστορίας διδάγματα.
- Βίου ὀδύνας (Ἐντυπώσεις).
- Ἀνέκδοτα. Μῦθοι, Παροιμίαι, συλλεγέντες ὑπὸ Φωτίου Χρυσανθοπούλου (Φωτάκου).
- Δόξα καὶ Ἔρως (Μυθιστόρημα).
- Ἀπὸ τί κατασκευάζονται αἱ τσוזαι.
- Ἑλληνικαὶ παραδόσεις (Ὁ Δράκος καὶ ἡ Νύμφη).
- Φιλολογικὰ.
- Ἐπιστημονικὰ.
- Βιβλιογραφία.
- Ἀπαντήσεις ἐνυφωτήσεων. (Τὸ μεγαλειότερον θέατρον. Ἡ σπουδαιότερα γέφυρα. Τὸ ὑψηλότερον ἠρώσειον. Τὸ μεγαλειότερον πλοῖον. Ἡ μεγαλειότερα λίμνη. Τὸ εὐρύτερον σπήλαιον. Ἡ ἀκατάστατος σήραξ. Τὰ μεγαλειότερα ἔργα. Ἡ σπουδαιότερα βιβλιοθήκη. Ἡ ὑψηλότερα πυραμίς. Τὸ θυρώτερον φρούριον. Ἡ θαρραλέωτα κεκλεισμένη θάλασσα. Ὁ ὑψηλότερος ὀβελίσκος. Ὁ μεγαλειότερος κάδων καὶ κόμμου).
- Ἡνεύματα καὶ ἀσκήσεις. — Ἀσθεῖς. — Ἀσται.
- Ἀλληγογραφία.

ἩΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ. Ἐπισημοποιήσεως, Σαββῶν, μέρτερος καὶ Χριστοδόουλου τοῦ Ὁσίου. Ὁ ἐκ Νικαίας τῆς Βιθυνίας Ὁσιος Χριστοδόουλος εἶναι ὁ κτήτωρ τῆς περιωνύμου Βασιλικῆς καὶ Αυτοκρατορικῆς μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Ἐγγαγγιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐν τῇ νήσῳ Πάτμῳ, δωρηθείση τῷ Ὁσίῳ ὑπὸ τοῦ Αυτοκράτορος Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ ἐν ἔτει 1088.

Ἐν τῇ νεωστὶ ἐκδοθείσῃ Ἀκολουθίᾳ αὐτοῦ φέρεται καὶ ἡ ὁδὸς ἡ Βάρβαρον ἐξ Ἰταλῶν ὁ δολοφῶν κατ' ἡμῶν ἐξοπλιστο στόλον, ἀπαρτάσας σκηνώματα τοῦ Ἁγίου τυραννικῶς ἀλλ' ἠλέγηθη ἐν κενοῖς δραμῶν ὁ βράκανος κενὰς γὰρ τὰς χεῖρας αὐτῆς ἔχοντες ἐπανῆκαν καὶ δίκην ἔδωκαν τῆς ὀβριείας, ὑπὸ τῆς θαλάσσης δεινῶς βασανισθέντες. Τοῦτο βεβαίως ἀναφέρεται εἰς ἀγνωστον ἐπιστάδιον τῆς Σταυροφορικῆς ἐποχῆς καὶ δυνάει ἐν σελίδι 209 τοῦ συγγράμματος περιγράφονται λεπτομερῶς τὰ τοῦ ἐπεισοδίου τούτου. Δηλαδή τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1280 Σταυροφόροι πλόντες πρὸς τὴν Παλαιστίνην καὶ τὴν Κύπρον ἠναγκάσθησαν ὑπὸ τρικυμίας νὰ καταπλεύσωσιν εἰς Πάτμον. Λαθόντες δὲ τὴν ἀδειαν εἰσῆλθον εἰς τὸ φρούριον μᾶλλον ἢ μοναστήριον, εἶτα εἰσῆλθον ἐκθαμβοὶ καὶ εἰς τὸν περικαλλῆ ναόν δύο ὄμους ἐκ τῶν σταυροφόρων μοναχοῦ σχῆμα φέροντες κατακύψαντες δῆθεν ὅπως ἀπασθῶσι τὸ Λεῖψανον τοῦ Ὁσίου ἀπέσπασαν λαθραίως διὰ τῶν

ὀδόντων (!) μέρη τινὰ τῶν περιβλημάτων τοῦ σώματος τοῦ Ὁσίου καὶ ἀνεχώρησαν μετὰ τῶν λοιπῶν. Ἡ μαγία ὄμως τῶν κυμάτων δὲν κατηνάσθη καίτοι μέρος τῶν κλαπέντων περιβλημάτων ἐνεβύθηον οἱ Σταυροφόροι εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπως τὴν ἐξευμενίσωσι, μονοῦ δὲ καὶ ἐπηύξανε. Τέλος ἠναγκάσθησαν μετανοούντες καὶ συντετριμμένοι νὰ ἀποδώσωσι τὰ κλαπέντα καὶ νὰ ἀποπλεύσωσι.

ἹΣΤΟΡΙΑ. 1825. Οἱ ὑπὸ τὸν Καρατάσον Ἑλληνας ἀποκρούουσι παρὰ τὸ Νεόκαστρον τοὺς Αἰγυπτίους.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΝΕΣΤΩΤΩΝ

Ὁμολογουμένως ἐν τῇ παρισταμένῃ φλαροτραγωδίᾳ τὸ κομικώτατον πρόσωπον ὑποδύεται ἡ Τουρκία διότι πᾶν ἀνακουόμενον ζήτημα, ὅπερ θὰ ἠδύνατο νὰ κατὰστήσῃ ἀκατάσχετον τὴν ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς δημοφιλίας κρυπτομένην τερατώδη διαφωνίαν, αὕτη, ὡς Προφήτης ἀπὸ μηχανῆς, διαλευκαίνει καὶ λύει... καθ' ἑαυτῆς.

Οὕτω καὶ τὸ τελευταῖον ζήτημα, ὅπερ θὰ καθίστα πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ τὸ πρὸς τὸν καταπατητὴν Βάττεμπεργ εὐρωπαϊκὸν δῶρον ἄδωρον, ἔλυσεν ἡ μεγαλόφρων Τουρκία ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ καθ' ἑαυτῆς, ἐκφράσασα τὴν εὐχὴν ὅτι ἐπιθυμεῖ τὸν ἡγεμόνα τῆς Βουλγαρίας Ἀλέξανδρον ἰσόβιον διοικητὴν τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης, φρονούσα ἴσως ὅτι ἡ νεωτάτη αὕτη ἐγχείρησις τὴν ἀπαλλάσσει παντὸς ἐν τῷ μέλλοντι κινδύνου.

Ἄλλ' ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι καὶ ἡ δευτέρα αὕτη τῆς ἱλαροτραγωδίας πράξις λήγει κατ' αὐτὰς οὕτω περιωρισμένως, ὅποια τις ἔσται ἀρὰ γε καὶ ἡ τῆς τρίτης καὶ τελευταίας πράξεως τῆς ὑπὸ τῷ τίτλῳ Ἑλληνοτουρκικῆ διαφορά, λήξις, καὶ συνεπῶς ἡ τοῦ ὄλου ἔργου καταστροφῆ;

Δὲν φοβεῖται ἀρὰ γὰρ ἡ σεβασμια γείτων, ἡ πρὸς τὴν Ἑλλάδα μόνην δεικνύουσα τὴν πρὸς τὴν ἑαυτῆς ἀκεραιότητα σοφίην, μήπως ὄλωσ ἀπρόοπτον καὶ γενικωτέραν λάθωσι τροπὴν τὰ πράγματα, ἀφοῦ ὁ Βάττεμπεργ φυλακίζει τοὺς κορυφαίους τῶν Βουλγάρων, τοὺς διακηρύττοντας ὅτι ἐθνικὴ τῶν ἐσθῆ εἶναι οὐχὶ ἡ 19 Φεβρουαρίου 1886, ὅτε ἠγγέλθη ἐπισήμως τῷ λαῷ ἡ Σερβοβουλγαρικὴ εἰρήνη, ἀλλ' ἡ 19 Φεβρουαρίου 1878, ὅτε ὑπεγράφη ἡ δημιουργήσασα τὴν Βουλγαρίαν συνθήκη τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, ἀφοῦ ἡ Ἰταλία προτείνει τὴν μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἀμεσον συνεννόησιν, ὑπαδεικνυόμενων ἀφελῶς ὑπὸ τοῦ τύπου τῆς καὶ τῶν γνωστῶν Ἀλβα-

νικῶν ὀνειρών, καὶ ἀφοῦ ὁ στόλος τῆς Σούδας τρέπεται τὴν πρὸς τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὴν Μασάβαν ἀγούσαν;

Παρασκευῆ, 14 Μαρτίου 1886.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἡ ὑπογραφή τοῦ περὶ προσκλήσεως δύο ἔτι ἡλικιῶν ἐπιστράτων Β. Διατάγματος κατεσίγησεν εὐτυχῶς τὰς μεγαλόφρονας συζητήσεις περὶ τοῦ πόσοι ἀρχιμουσικοὶ ὑπῆρχον ἐν τῇ στρατιωτικῇ ὑπηρεσίᾳ κατὰ τὴν α' Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. πρὸς δὲ πόσα μέτρα ἐρέεε γλαυκοφαιίας, κυανοαργυροχρόου, ὑσγινωθαφούς, πόσοι λαιμοδέται καὶ πόσα κολόδια ὑπῆρχον κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἐν ταῖς ἀποθήκαις καὶ τὸ πάντων ἀπουδαιότατον πόσα σάγματα ἡμιόνων.

Ἐπίσης διεκόπη καὶ ἡ πρόωρος συζήτησις ἂν ἡ κυβέρνησις ἔπρεπε, κατὰ Βουλγαρικὴν ἀπομίμωσιν, νὰ εἰσβάλῃ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἰς τὸ γειτονικὸν ἔδαφος ἢ ἀφοῦ συμπληρώσῃ τὰς παρασκευὰς τῆς καὶ ἐξ-αντλήσῃ πᾶσαν περὶ τῶν ἑλληνικῶν δικαίων συζήτησιν.

Εὐτυχῶς καθ' ὃν χρόνον διήρκουν αἱ συζητήσεις αὐταί, οἱ μηχανικοὶ ἐξηκολούθουν χαράσσοντες καὶ οἱ σκαπανεῖς σκάπτοντες στρατιωτικὰς τινὰς ὁδοὺς ἀπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ εἰς τὸ ὀθωμανικὸν ἔδαφος, περὶ μηδεμίαν τῶν ὁποίων μέχρι τῆς πολυθρῦλῆτου 1 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. καὶ κατόπιν μακροχρονίου μεγαλοϊδεατικῆς πετωματικῆς καὶ ἀναμορφωτικῆς ζωῆς, εἶχε ληφθῆ τις πρόνοια.

Ἄλλὰ καὶ αἱ ναυτικαὶ ἡμῶν παρασκευαὶ μετὰ ἀξιεπαίνου δραστηριότητος ἐξακολουθοῦσι, καὶ μόνον τὸ ἀμαρτωλὸν ὑποβρύχιον δὲν ἐτέθη ἀκόμη εἰς ἐνέργειαν χρησιμεῖον μόνον εἰς τὸ νὰ ἐπιχειρῆ μικρὰς ἐκτὸς τοῦ λιμένος τοῦ Πειραιῶς ἐκδρομὰς, εὐδρομοῦν—ὑπὲρ τὴν θάλασσαν ἐννοεῖται—καὶ ὡς μόνους ἐπιβάτας ἔχον τοὺς διοσκούρους Ροῦς καὶ Γκάρρετ.

Περὶ τῆς μὴ χρησιμότητος, τοῦ ἐναντιοῦ ἄλλως τοῦ Ἑλληνικοῦ χαρακτῆρος, ὑπὸ δοκιμασίαν πλοίου τούτου συνηγορεῖ καὶ αὕτη ἡ κατ' αὐτὰς διανεμηθεῖσα περιγραφή τῶν προμηθευτῶν, ἐν ἣ περιέχεται καὶ ἡ ἐξῆς εἰλικρινῆς καὶ παρήγορος περικοπή:

«Οἱ ἀξιωματικοί, οἱ προωρισμένοι νὰ διοικήσωσι τὰ πλοία ταῦτα δεῖν νὰ σπουδάζωσιν, ἴσως ἐπὶ ἔτη, τὰς διαφορὰς αὐτῶν ιδιότητος καὶ τὸν ἀριστον τρόπον,

καθ' ὃν δύνανται ἢ ἀποβῶσι χρησιμώτατα ἐν πολέμῳ. Ἐὰν δὲν πράξῃσι τοῦτο ἐνδεχόμενον ἢ ἀποτύχῃσι καθ' ἑαυτὰς ποτε στιγμήν, καὶ ὅταν ἰσῶσι εἰς αὐτὰς στηριζοῦσι τὰς ἐλπίδας τῶν αἰ ναυτικαὶ τῆς πατρίδος αὐτῶν ἀρχαί. Μεγάλην ἀποδίδω σπουδαιότητα εἰς τὴν ἐν εὐθέτῳ καιρῷ ἀσκήσιν καθ' ὅσον ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι καὶ πολλὰ ἔτι τοιαῦτα πλοῖα, αἰφνιδίως κατασκευαζόμενα εἰς τὰς παραμονὰς μεγάλου πολέμου, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα δὲν ἤθελον ἀποβῆ τὸσον χρήσιμα ὅσον πολὺ ὀλιγότερα τὸν ἀριθμὸν, ἀλλὰ ὑπηρετούμενα ὑπὸ ἀξιοματικῶν καὶ πληρωμάτων ἐν ἀνέσει ἀσκηθέντων ἐπὶ ἔτη.»

— Διὰ τῆς ὑπὸ τὰ ὄπλα προσκλήσεως δύο ἔτι ἡλικιῶν ὑπηρετοῦσι μὲν, ὡς ἔφεδροι, οἱ γεννηθέντες κατὰ τὰ ἔτη 1864, 63, 62, 61, 60, 59, 58 καὶ 57 ὡς κληρωτοὶ δὲ—μὴ κατακαθθέντες ἀκόμη—θὰ ὑπηρετήσωσιν οἱ γεννηθέντες ἐν ἔτει 1865. Ὡς γνωστὸν, ὡς ἡμέρα γεννήσεως στρατολογικῶς λογίζεται ἡ 1η Ἰανουαρίου. Ὡς τῶν ὑπὸ τὰ ὄπλα Ἑλληνικὸς στρατός μετὰ τινὰς ἡμέρας, σὺν τοῖς κατακαθησομένοις κληρωτοῖς καὶ τοῖς ἐθελονταῖς, θὰ ἀνέρχῃται εἰς 120 χιλιάδας, ἀν' ἀρήσωνιν αὐτῶν ἐνοεῖται ἀδεκάτιστον αἰ ὑγειονομικαὶ ἐπιτροπαι.

— Ἐδημοσιεύθη ἐν ἰδίῳ τεύχει ὑπὸ τῆς ἐπι τῶν Ὀλυμπίων Ἐπιτροπῆς ἡ ταξινομήσις τῶν ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς Δ' Ὀλυμπιάδος ἐκτεθησομένων ἀντικειμένων, διαφουμένων εἰς 14 συναγωγὰς.

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ
ΑΝΔΡΕΟΥ Ζ. ΜΑΜΟΥΚΑ

Πρὸ τριῶν μόλις ἡμερῶν (13 Μαρτίου) συμπληρώθη διέτις ἀφ' ἧς οὗτος ὁ Ἄνδρας Ζ. Μάμουκας, οὐτινος τὸ ἀδημοσίευστον καταλειφθὲν ἔργον δημοσιεύομεν σήμερον, ἀπεβίωσεν. Ὁ ἀδαμάντινος χαρακτήρ αὐτοῦ καὶ αἱ πολυειδεῖς πρὸς τὴν Πατρίδα ὑπηρεσίαι του εἶναι πασίγνωστοι ἡμεῖς ὀλίγας μόνον γραμμὰς θὰ χαραξώμεν ἐνταῦθα σχετικὰς πρὸς τὰ ἔργα αὐτοῦ.

Εἰς τὸν Μάμουκαν ἀνήκουσι τὰ Μοραστηριακά, περιέχοντα τοὺς κανονιστικοὺς τῶν μόνων νόμους, ἐγκυκλίους κ. λ. Οἱ πέντε πρῶτοι τόμοι τῆς σειράς τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων διὰ τὰς ἱερατικὰς σχολὰς, περιέχοντες λόγους ἐκ τε τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῶν θύραθεν συγγραφέων, πρὸς δὲ τὸ κολοσσαῖον ὄντως ἔργον, ἡ Συνέλευσις τῶν κατὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος πολιτευμάτων, νόμων καὶ ἄλλων ἐπισήμων πράξεων ἀπὸ τοῦ 1821 μέχρι τέλους τοῦ 1832.

Δυστυχῶς ἡ ἀκηδία τῶν Ἀρχῶν καὶ λοιπῶν ἐγένετο αἰτία νὰ ὑπολειφθῇ τὸ ἡμισυ ὀλίγον ἀνέκδοτον ὅπερ συλλεγέναι καὶ μέλλον νὰ ἀποτελέσῃ 7 ἔτι τόμους ὀγκώδεις, κεῖται ἀναμένον καλλιτέρας ἡμέρας. Τοῦ ἀνω ρηθέντος μεγάλου ἔργου ἐξεδόθησαν μέχρι τοῦδε ἑνδεκά μόνον τόμοι, ἐν οἷς περιέχονται:

- α) Ἡ σωζομένη τῆς ἐν Καλιτζαῖς συναλευθῆως πράξις.
- β) Ὁ γενικός ὀργανισμὸς τῆς Πελοποννήσου ἐπὶ Δ. Ἰψηλάντου.
- γ) Ὁ ὀργανισμὸς τῆς Πελοποννησιακῆς Γερουσίας.
- δ) Ὁ τῆς Γερουσίας τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος.
- ε) Ὁ τοῦ Ἀρείου Παύλου (ἦτοι, ὁ τῆς Γερουσίας τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος).
- ς) Τὰ σωζόμενα τῶν πρακτικῶν τῆς ἐν Ἐπιδαύρῳ Ἀ' ἐθνικῆς συνελεύσεως.
- ζ) Τὰ σωζόμενα τῶν πρακτικῶν τῆς ἐν Ἀστρεῖ Β' ἐθνικῆς συνελεύσεως.
- η) Ὁ ὀργανισμὸς τῆς ἐνιαυσίου τοπικῆς διοικήσεως τῆς Κρήτης, ἐπὶ ἀρμοστοῦ Μ. Τομπάζη.
- θ) Τὰ πρακτικά τῆς τε ἐν Ἐπιδαύρῳ τὸ δεύτερον (κατὰ τὸ 1826), καὶ τῆς ταύτηρ συνεχῆς ἐν Ἐρμιόνη καὶ Τροιζήνι (κατὰ τὸ 1827), Γ' ἐθνικῆς συνελεύσεως.
- ι) Πολίτευμα τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὰς ἐν Ἐπιδαύρῳ (Α'), ἐν Ἀστρεῖ (Β'), καὶ ἐν Τροιζήνι (Γ') ἐθνικῆς συνελεύσεως.
- Εἰς δὲ τοὺς ἑπτά ὑπολειπομένους ἀνεκδότους περιέχονται:
- ια) Τὰ πρακτικά τῆς ἐν Ἀργεῖ Δ' ἐθνικῆς συνελεύσεως.
- ιβ) Τὰ πρακτικά τῆς ἐν Ναυπλίῳ Ε', ἐν Ἀργεῖ μὲν συγκροτηθείσης κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1831, ἐν Ναυπλίῳ δὲ περαιωσάσης τὰ ἔργα αὐτῆς κατὰ Μάρτιον τοῦ 1832 τὸν ὑπὸ ταύτης ψηφισθέντα θεμελιώδη νόμον τοῦ ἔθνους, δι' οὗ καθιεροῦντο αἱ μεταξὺ Συνταγματικοῦ Μονάρχου καὶ συνταγματικῶς βασιλευμένου ἔθνους σχέσεις καὶ τὰ σωζόμενα τῶν πρακτικῶν τῆς ἐν Προνοῖα συνελεύσεως.
- ιγ) Τὰ σωζόμενα τῶν νόμων καὶ τῶν θεσπισμάτων τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων, ἀπὸ Ἰανουαρίου 1822 μέχρι Ἀπριλίου 1826, καὶ ἀπὸ Μαΐου 1827 μέχρι Ἰανουαρίου 1828.
- ιδ) Διατάγματα καὶ ψηφίσματα τῆς Κυβερνήσεως ἀπὸ τοῦ 1822 μέχρι τέλους τοῦ 1832.
- ιε) Τὰ πρωτόκολλα τῶν ἐν Λονδίῳ ἀντιπροσώπων τῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος συμμαχουμένων τριῶν μεγάλων Δυνάμεων (τῆς Ἀγγλίας, τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ρωσίας) ἀπὸ τοῦ 1827 μέχρι τοῦ 1832.
- ισ) Αἱ πράξεις τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει Πρέσβων τῶν τριῶν Συμμάχων, ἀπὸ Αὐγούστου μέχρι Δεκεμβρ. τοῦ 1827.
- Αἱ ἐν Πόρῳ πράξεις τῶν αὐτῶν Πρέσβων, καὶ αἱ τῶν κατὰ τὴν Μεσόγειον ναυάρχων αὐτῶν τῶν Συμμάχων περὶ τῶν πραγμάτων τῆς Ἑλλάδος.
- ις) Ἀλληλογραφία τοῦ πρίγκιπος Λεοπόλδου Σαξ-Κοβούργου μετὰ τῶν ἐν Λονδίῳ ἀντιπροσώπων τῶν Συμμάχων, μετὰ τοῦ Λόρδου Ἀβερδίνου καὶ τοῦ Δουκὸς Οὐελιγκτῶνος, καὶ μετὰ τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος Ἰωάννου Α. Καποδίστρια.
- ιη) Δικαστικά ἀπὸ τοῦ 1822 μέχρι τέλους τοῦ 1832.
- Ἐν τῇ κατὰ τὸ 1876 δημοσιευθείσῃ ἀγγελίᾳ του περὶ τῆς ἐκδόσεως τῶν ἀνεκδότων εἰσέτι τόμων τούτων ἀναφέρεται

τόσον ἀφελῶς καὶ εὐκρινῶς ὁ λόγος τῆς διακοπῆς τῆς ἐκδόσεως τοῦ ὅλου ἔργου, ὥστε ἐκρίναμεν οὐχὶ ἀπο σκοποῦ νὰ δημοσιεύσωμεν τὴν σχετικὴν περικοπήν, ἔχουσιν ὡς ἐξῆς:

«Καὶ ἐνόουν μὲν, ὅτι εἰς τοιοῦτον πολύμοχον καὶ πολυδάπανον ἔργον ἐμελλά ἢ ἀπαντήσω καὶ δυσχεραῖας, δὲν ἠδύναμην ὁμῶς νὰ προῖδω ὅτι ἤθελαν αὐταὶ καταντῆσαι καὶ μέχρις ἀηθίας. Ἡλιθία, ὅτι διὰ τῆς συνδρομῆς τῶν ὁμογενῶν, οἵτινες ἠδύναντο νὰ κρίνωσι περὶ τῆς χρησιμότητος τοῦ ἔργου, καὶ διὰ τῆς ἐμῆς ἐπιμονῆς, ἤθελα φέρει αὐτὸ εἰς πέρας ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἄλλως ἀπέβη. Τὰ πρῶτα ἔξ τεύχη (Α—ΣΤ) ἐτυπώθησαν κατὰ τὸ 1839· τὰ Ζ καὶ Η, κατὰ τὸ 1840· καὶ τὰ Θ καὶ Ι, κατὰ τὸ 1841. Ἐνταῦθα διεκόπη, κατ' ἀνάγκην, ἡ τύπωσις. Συνέτρεξε δὲ εἰς τὴν διακοπὴν οὐχὶ ἡ ἐλάττωσις τῶν συνδρομῶν, αἰτίας, ἔξ. 710 τοῦ Α' τεύχους, ἀρξάμενοι νὰ ἐλαττώωνται βαβηρόν ἀπὸ τοῦ Β' καὶ ἐφεξῆς, κατήντησαν εἰς 92 μόνους, ὅτε διενεμήθη τὸ Γ' τεύχος, — ἀλλὰ κυρίως ἡ φιλικὴ παραίνεσις καὶ εὐκρινῆς ἐπιταγὴ ἀγαθοῦ συμπολίτου μου, τοῦ μακαρίτου Θεοδώρου Ράλλη, ἀνδρὸς πρακτικῶς, σκοπιῆς ἀρνηθέντος μοι τὴν περαιτέρω χορηγήσιν δανείων, ἵνα μὴ ἐπαυξήσῃ τὸ διὰ τὰς τῶς ἐκδοθέντα τεύχη οὐ μικρὸν χρέος, καὶ ἀνακαίτιστος οὕτω τὴν φιλότιμον ὁρμὴν μου εἰς τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἐκδόσεως....»

Ὁ Μάμουκας τέλος ἠσχολήθη εἰς τὴν δι' ἀτρύτων κόπων καὶ οὐ μικρῶν δαπανῶν συλλογὴν τῶν πολλαχῶς διασπαρμένων ἐπιστολῶν τοῦ Ἀδαμαντιῶν Κοραῆ, καὶ εἰς τὴν ἐκδοσὴν τῶν μετὰ τὸν θάνατον εὐρεθέντων ἔργων του· τούτων ὁ μὲν πρῶτος τόμος περιέχων τὸ Γαλλογαλικὸν Λεξικὸν ἐξεδόθη ἤδη ἐπιμελεῖα τοῦ Μάμουκα μετὰ ἀξιολόγων προλεγόμενων καὶ ἀκριβεστάτης βιογραφίης ὑπ' αὐτοῦ συγγραφέντων, αἱ δ' ἐπιστολαὶ περὶ τῶν ἐγγραψαμένων τινὰ ἤδη καὶ θὰ γράψωμεν προσεχῶς πλείονα, ἐδημοσιεύθησαν ἤδη ἐπιμελεῖα τοῦ κ. Ν. Μ. Δαμαλά.

Εὐνόητος εἶναι λοιπὸν ἡ προθυμία μεθ' ἧς εὐγνωμῶς ἀπεδέξατο ἡ Ἐβδομάς τὸ ὑπὸ τῆς σεβαστῆς οικογενείας του δοθέν αὐτῇ δικαίωμα τῆς ἐκδόσεως τῆς Περι τῆς καταστροφῆς τῆς Χίου πολιτικῶν ὑπὸ πολλὰς ἐπιπέσεις διατριβῆς.

Περὶ τῆς διατριβῆς ταύτης, ἢν ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες σήμερον, ἐν μόνον κρίνομεν ἐπάναγκες νὰ παρατηρήσωμεν—μεθ' ὅλου τὸν πρὸς τὴν μνήμην τοῦ συγγραφέως ὀφειλόμενον σεβασμὸν, ἐνεκα τοῦ ὁποῖου καὶ ἐδημοσιεύσαμεν ταύτην ἀκεραίαν—ὅτι ὑπὸ τὸ πρῆγμα τοῦ φιλοπατρίδος ἀλλοῦς του ἐπὶ τῇ φουερῇ καὶ πρωτοφανεῖ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν νεωτέρων αἰώνων καταστροφῇ τῆς ἀγαπητῆς αὐτῆ πατρίδος Χίου, μεθ' ὁπερβολικῆς πῶς δριμύτητος καταφέρεται κατὰ τῶν μεγάλων Σαμιῶν συλλήδην, καὶ τοῦ ἀρχηγῶ αὐτῶν Λυκούργου Λογοθέτου.

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΧΙΟΥ

(Ἐξ ἐπιστολῆς ἐνὸς Ἑλλήνου Ἀ... πρὸς τὸν φίλον καὶ συμπολίτην του Ν... περὶ τῆς καταστροφῆς τῆς Χίου)

..... Τὰ δυσκολώτερον τῶν εἰς ὅσα ζητεῖς νὰ σ' ἀποκριθῶ, εἶναι ἡ περιγραφή τῶν δυστυχημάτων μας, καὶ τῆς καταστροφῆς τῆς πολυθυλήτου Πατρίδος μας· μὲ ζητεῖς περιγραφὴν γενικὴν καὶ περιστατικὴν, πρᾶγμα δυσκόλον δι' ἐμᾶς, εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς καταστροφῆς, δὲν ἠδύναμην νὰ γνωρίζω περιστατικῶς τὰ ἀλλαχῶ τῆς νήσου συμβάντα· ἔπειτα, μόνον τ' ὄνομα Χίος, ἢ τὴν περὶ αὐτῆς ὀμιλίαν ἀκούων, στρέφω τὰ νῦτα, διότι δὲ σπαράττειται ἡ ψυχὴ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημά σου δὲν ἤθελα παντελῶς νὰ σ' ἀναφερθῶ, διότι δὲν ἐπεθύμουν νὰ ξανανοῖξω τὴν πληγὴν τῆς καρδίας μου, καὶ νὰ σὲ λυπήσω ἐνταῦθ' μετὰ τὴν ἐκθεσὴν τῶν φοικτῶν ἔργων, τὰ ὅποια οἱ ἐχθροὶ τοῦ Σταυροῦ ἔπραξαν. Διὰ τοῦτο ἀνεβόλλα ἕως σήμερον τὴν ἀπόκρισιν εἰς τοῦτο τὸ ζήτημά σου, πλὴν δὲν ἤξεύρω πῶς ἐσωτερικῶς τῶρα κινουμαι εἰς τὸ νὰ σ' εὐχαριστήσω ἴσως διὰ νὰ μὴ ἤθελεν εὐρῆ ἡ ἀγάπη σου πάτημα νὰ παραπονεθῆ, ἐὰν ἀπέβαλλα τὴν ζήτησίν σου. Ὅτι ἡ διήγησις μου αὕτη ἔβλεπε εἶναι ἀτελής, σὲ τὸ εἶπα ἤδη, σ' ἐγγνώμαι ὁμῶς τὴν ἀκρίβειαν τῶν ὅσα εἶδα μετὰ τὰ ἴδια ὄμματα μου, τῶν ὁποίων ἀπλὴν μόνον περιγραφὴν σὲ κάμνω, παραχωρῶν εἰς ὄντιν' ἄλλον ἔβλεπε τὴν γενικωτέραν τοιοῦτων καὶ τοσοῦτων δυστυχημάτων· καὶ ἔως παραρτήμα σ' ἐπισυνάπτω κατὰ τὴν ζήτησίν σου τὴν ἐξ ἀρχῆς ἱστορίαν τῶν ἐν τῷ Κάστρῳ ὁμηρῶν καὶ τοῦ οἰκτροῦ τέλους αὐτῶν.

Δὲν ἤξεύρω πῶθεν νὰ πρωταρχίσω τὴν διήγησιν καὶ εἰς ποῖον ἢ ἀποδώσω τὴν αἰτίαν τῶν δεινῶν. Ἐκκλησιαστικῶς μὲν, ἂν ἔβλεπε τὴν εἰρη, ὅτι μόνῃ τῇ ὀργῇ τοῦ Θεοῦ παρεχώρησε νὰ γείνη τὸ φοικτῶδες τοῦτο δυστύχημα. Πολιτικῶς δὲ δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ἐὰν ἡ καταστροφὴ ἐνὸς τόπου ἢ πολιτείας, τότε ἐπάγεται, ὅταν οἱ κάτοικοι καταντῆσωσιν εἰς τὸν ἔσχατον τῆς φιλαυτίας βαθμὸν, καὶ καθεὶς, πρὸς τὸν ἴδιον ὄφελος ἀποσκοπῶν, ζητεῖ νὰ βλάψῃ τὸν πλησίον, δὲν εἶναι παράδοξον ἐὰν εἰς τὴν Χίον συνέβη τὸ μέγα τοῦτο δυστύχημα· διότι καθ' ἡν ἐποχὴν τὸ κακὸν ἦτο τρόπος ἢ ἀπαντηθῆ καὶ ἐνῶ ὁ κίνδυνος ὦν προφανῆς ἦτο δύνατον νὰ προληφθῆ, καθεὶς δὲν ἐσκέπτετο τὸ κοινῇ συμφέρον, ἀλλὰ καθεὶς διὰ μόνον ἑαυτὸν καὶ οὐχὶ δι' ἄλλους ἐφρόντιζε. Σκέψις ὀρθοτάτη, τῆς ὁποίας τὰς συμπαρολοῦσθουσας συνεπειὰς ἡ πρόδοσις τοῦ λόγου θέλει σὲ ἀπαριθμήσει.

Πῶς τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος συνέλαβε μὲ σ. π. 1868. Τοιοῦτον φέρει τίτλον ἐν τῷ χειρογράτῳ ἡ διατριβή.

ἐνθουσιασμὸν τὴν ἰδέαν ἢ ἀνακτῆσαι τὴν ἐλευθερίαν του, καὶ ἐσῆκασε τὰ ὄπλα κατὰ τῶν τυραννούντων αὐτὸ, τέσσαρες ἤδη αἰῶνας, Τούρκων, τοῦτο εἶναι ἄλλο παρὰ Ἐυαγγέλιον· τὰ ἴδικά μου εἶναι νὰ εἴπω ὅτι ἀποῦ ὕψωσαν ἀπᾶς τὴν σημαίαν των οἱ Ἕλληνες, ἐφρόντισαν καὶ νὰ γείνωσιν ἰσχυροὶ μετὰ τὴν ἀπόκτησιν τόπων καὶ νὰ βοηθήσωσι τοὺς ὁμογενεῖς των εἰς τὸ ν' ἀποτινάξωσι τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας. Ἐλάθε πρόνοια ἡ Ἑλληνικὴ Βουλὴ νὰ κάμῃ ἐκστρατεῖαν διὰ τὴν Χίον καὶ διὰ τὴν διαρρηθῆσιν εἰς τὴν ἐπικρατείαν τῆς καὶ διὰ νὰ ἀπολαύσωσι τὴν ἐλευθερίαν οἱ δυστυχεῖς κάτοικοι τῆς, οἵτινες χορταίνοντες μετὰ φόρους ὑπερβολικῶς τὴν Ὀθωμανικὴν φιλαργυρίαν, ἀπαντούσαν κάθε κακόν. Τῶν Προκρίτων τῆς Χίου ἡ γνώμη, ἂν καὶ σύμφωνος μετὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Βουλῆς, μετὰ τὸ νὰ ἐπραγματεύοντο ὁμῶς τὸν καιρὸν, συνέφερε κατὰ πολιτικὸν τρόπον νὰ φανῆ τότε ἐναντία, ὅθεν εὐθὺς ἡ Βουλὴ μετέβαλε γνώμην καὶ ἡ διὰ τὴν Χίον ἐκστρατεία ἐματαιώθη. Οὕτως ἠλπίετο ὅτι ἡ Χίος θέλει ἡσυχᾶ ὡς καὶ πρότερον, ἀγοράζουσα τὰ πρόσκαιρον ταύτην ἡσυχίαν μετὰ τὴν κερμαίναν ὑπέρογκα ἐξοδὰ τῆς. Πλὴν, ὡς φαίνεται, οἱ Ἕλληνες μόλις ἀποτινάξαντες τὸν Τουρκικὸν ζυγὸν, ἐνόμισαν ὅτι τοῦτο ἐστὶν ἐλευθερία καὶ ἰσότης, ἢ πρὸς τοὺς ἀνωτέρους ἀπέθειρα, ἢ μᾶλλον, τὸ νὰ πράττῃ ἕκαστος καθὼς λέγομεν «τοῦ κεφαλοῦ του». Ὅ, τι ἂν σὲ εἴπω περὶ τοῦτο εἶναι περιττὸν· μόνῃ ἡ ὀρθὴ κρίσις δύναται νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἐπεθύμησαν, φαίνεται, οἱ Σάμιοι νὰ φημισθῶσιν ἀποκτώντες μετὰ τὰ ὄπλα των τὴν Χίον καὶ ἠθέλησαν νὰ βάλουν εἰς πρᾶξιν τὸν ἀδιάκριτον τοῦτον σκοπὸν τῆς χωρὶς νὰ ἰδεασῶσι τὴν Διοίκησιν. Εἰς τὴν ἐπιθυμίαν, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ συνέλαβον τοῦ νὰ μεγαλύνωσι τ' ὄνομα των, δὲν σφάλλεις, ἐὰν ὑποθέσῃς ἀχώριστον ἀπὸ τὸ πνεῦμα των τὴν ἰδέαν τοῦ ὅτι τοιαῦτη κατὰκτησις ἤθελε τοὺς πλουτίσει, καὶ τὸ πρᾶγμα ἔδειξεν οὗτος ὁ τελευταῖος ἦτον ὁ βράσιμος τοῦ ἐρχομοῦ των σκοπός. Κατὰ τὴν 10 λοιπὸν τοῦ Μαρτίου τῶν 1822 ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὴν νῆσον των ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς τὸν μεγάλον ἀρχηγὸν των Λυκούργου Λογοθέτην. Χίος, εἰς διάφορα τῆς Τουρκίας μέρη ὄντες προτήτερα, καὶ εἰς τὰς ἐλευθερὰς νήσους καταφυγόντες ἐστάθησαν οἱ πρῶτοι, οἵτινες ἔκαμαν τὸ πρῶτον ὄρημα κατὰ τὴν 11 τοῦ Μαρτίου, ἄλλους μὲν ἀπὸ τοὺς παραφυλάττοντας Τούρκους θανατώσαντες, τοὺς δὲ λοιποὺς τρέψαντες εἰς φυγὴν, τοὺς ὁποῖους καὶ καταδιώξαντες ἕως τὴν χώραν, τοὺς ἔκαμαν νὰ κλεισθῶσι μέσα εἰς τὸ Κάστρον. Τῆς πρώτης ταύτης ἐπιτυχίας ἀρχηγός ἡ μᾶλλον αἰτίας, ἐστάθη, λέγεται, ὁ Χαντζῆς Ἀντώνης Μπουρνιάς, τὴν ὁποίαν οἱ Σάμιοι ἰδόντες ἔλαβον τὸν μὴν καὶ ἦλθον κατόπιν ἕως 2500 ἀνθρώπων, ἐνόπλιον μὲν πολλὰ ὀλίγοι, οἱ περισσότεροι δὲ μετὰ μίαν μόνην μάχην, ἢ μὲν ἕνα μόνον πυροβόλον.

Ἀπὸ 14 μῆνας περίπου μετὰ τὴν ἐπα-

νάστασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους δὲν ἐλείπον ποτε ἐκ διαλειμμάτων ἀπὸ τὰ παραβαλλασία τῆς νήσου χωρία, τόσον τὰ πρὸς τὸ Βόρειον ὡς καὶ τὰ πρὸς τὸ Νότιον μέρος, νὰ ἐνοχλοῦν τοὺς δυστυχεῖς χωρικοὺς, τὴν στενότητα τοῦ πνεύματος τῶν ὁποίων, Χίος ὡς, ἐγνωρίζεις ἐν τοιοῦτο πνεύμα λοιπὸν ἠγανακτισμένον ἀπὸ τὸν πολυχρόνιον ζυγὸν καὶ ἀπὸ τὴν ἀπαραδειγματίστον τυραννίαν τοῦ καταράτου ἐκείνου Βαχίτ-Πασσά, ὅστις ὡς ἄλλος Φαραὼ ἐπιθεωρῆτης τοῦ ἔργου τῶν, τοὺς κατετυράνησε μ' ἐργοδιώκτας καὶ μεστέρησιν, τρωφῆσι καὶ ποτοῦ, εἰς τὴν διαβολικὴν ἐκείνην ἐπινοίαν του, ἦτοι εἰς τὸν καθαρισμόν τοῦ περὶ τὸ κάστρον λάκκου, τοῦ κοινῶς λεγομένου Σούδα, παρατρέψω τὰς ἀγχαρείας καὶ τὰλλα δεινὰ ὅπου ἀπὸ τοὺς ἐκείσε, τόσον ἐντοπίους, ὡς καὶ ξένους, Τούρκους ὑπέφερον· ἐν τοιοῦτο πνεύμα, λέγω, πῶς ἡμῶρες ν' ἀποφράξῃ τὰ ὕδα εἰς τὸν γλυκὺν τῆς ἐλευθερίας ἕχον; Ἦκουε τὸ δυστυχὲς τὴν λέξιν Ἐλευθερία, καὶ τὴν ἐγλυκαίνετο· ἀλλ' ἠπόρει ἐνταῦθ' πῶς ἠδύνατο νὰ τὴν ἀπολαύσῃ ἐνῶ τ' ἀναγκαῖα δὲν εἶχε; βέλεια, ὁ φόβος, τὸν ὁποῖον ἐβλεπεν ἐξ ἀρχῆς εἰς τοὺς Τούρκους, τῷ ἔδειδε θάρρος, πλὴν καὶ τῶν Σαμιῶν αἱ προτροπαὶ ἔλαβον τὴν περισσοτέραν ἰσχύν εἰς τὰ πνεύματα των· πρᾶγμα τῶν ἄπιθανον εἰς ὅποιον δὲν ἐγνώρισε τοὺς χωρικοὺς τῆς Χίου, πιθανώτατον ὁμῶς εἶναι ὅποιον τοὺς γνωρίζει καλῶς καὶ ἤξευρε ἀκόμη ὁποῖαν δύναμιν ἔχει ἐπάνω εἰς ἀπληπισμένον καὶ φιλοκεδέστατον πνεῦμα ἢ διὰ λόγων ἐλπίς. Μόλις λοιπὸν οἱ Σάμιοι κατέβησαν κάτω εἰς τὴν χώραν, καὶ ὅλα συναλλήλωσ τὰ χωρία τοὺς ἠκολούθησαν ἄοπλοι, ἐρχόμενοι ἄλλος μετὰ βάρδον ἄλλος μετὰ βίαν, καὶ ἄλλοι μετὰ θέριαστρα, διὰ ν' ἀντιπαραταχθῶσι κατὰ τῶν ἐχθρῶν.

Ἀποῦ ἐκλείσαν τοὺς Τούρκους μέσα εἰς τὸ Κάστρον, ἔδραμον πρὸς τὸ ὕψωμα τῆς Τρουλωτῆς, ὅπου ἔθεσαν ἐν μικρῶν κανόνων, τὸ ὁποῖον ἔφεραν μεθ' ἑαυτῶν, μ' ἐν ἄλλο, τὸ ὁποῖον ἔβαλαν ἐπάνω εἰς τὸν λόφον τὸν ὀνομαζόμενον Ψαμί, ὅθεν ἐτραβοῦσαν ὀλίγα τὴν ἡμέραν κατὰ τοῦ Κάστρου· καὶ ἀποῦ ἐθανάτωσαν τοὺς ὄσοι ἐκ τῶν ὀλίγων Τούρκων δὲν ἐφθασαν νὰ κλεισθῶσιν εἰς τὸ Κάστρον, ἐδόθησαν εἰς τὴν κραυγῆν, καὶ ὡς νὰ εἶχον βεβαίαν τὴν νίκην, ἀναβαίνοντες ἀπὸ τὰ ὕψωματα τῶν Ντζαμιῶν ὠνείδιζον μετὰ φωνὰς ἀτάκτους τοὺς ἐν τῷ Κάστρῳ Τούρκους, βλασφημοῦντες τὴν θρησκείαν των, καὶ ἀκούοντας μετὰ γέλια τὰς ἀμοιβάσας των βλασφημίας κατὰ τῆς θείας ἡμῶν πίστῶς. Ὅσοι τῶν προκρίτων τῆς Χίου εὐρέθησαν ἐξωθεν τοῦ Κάστρου, κατ' ἀρχὰς μὲν συναφώνησαν μετὰ τὴν γνώμην τοῦ πληθους· πολλὰ ὀλίγοι ἦσαν ὄσοι ἐταλάνιζον τὸν τόπον, συμπεραίνοντες τὸ μέλλον· ἀλλὰ τί ἠδύναντο οὕτοι νὰ κάμωσι πρὸς τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ λαοῦ! μετ' ὀλίγας ἡμέρας δὲ βλέποντες τὴν ἀδυναμίαν τῶν στρατιωτῶν, τὴν ἀκαταστασίαν των καὶ τὴν ἄλλειψιν τῶν πολεμοφοδῶν, μὴ ἐξαρκούντες προσέτι νὰ συμ-

θεβάσει την διαμάχην του μεγαλότου Δουκούργου (τόν όποιον εαν η Κυβερνησις δεν παιδεύση, ως τον κρίνη ο Κύριος!) μετά του Χ. Αντ. Μπουρνιά, και έννο- ούντες εκ τούτου προφανή την άπώλειαν του τόπου, άντι να σκεφθώσι την διόρ- θωσιν και να συλλογισθώσι δια τήν οικο- νομίαν, εκόπουν την φυγήν, φοβούμενοι μάλιστα τον έρχομόν του Όθωμανικού στόλου προς τον όποιον ν' αντιπαρατα- χθώσιν ήσαν πάντη αδύνατοι: η φροντίς των λαιπών ήτο να εύρωσι καράβια εύρω- παϊκά και να φύγωσιν, αφήνοντας τώ λοι- πόν όλον πληθός χωρίς καμμίαν έλπίδα βοηθείας, τώ όποιον έως τότε αυτούς έ- γνώριζε κεφαλήν. Τρία μόνα άτομα εξ αυτών κατόρθωσαν να φύγωσι κρυφίως με τας φαμηλιάς των, φανέντα περισσό- τερον από τους άλλους φίλαυτα και επί- δεξία: δια να μην έννοηθώσι και αποτύ- χωσιν, αφήσαν δια των τα κινητά έντός των οικιών των, αι όποιαι έλεηλατήθη- σαν έπειτα αφού ένγνώσθη η αναχώρησις των. Τούτων τα όνόματα ήθελον ταχθή εις τάζιν λιποτακτών και μισαδέλφων, εαν η μερικώς ήμέρας μετά την φυγήν των έπισυμβάσα του Τόπου τελεία κα- ταστροφή δεν μετέβαλε την δια τον μι- σεσμόν των κατηγορίαν εις έπαινον. Τα προς την κοινομίαν καθήκοντα δεν είναι τοιαύτα, και τοιαύτη διαγωγή είναι ά- ξιόμυμπος, διότι... Άλλ' έγινε πλέον ό,τι έγινε! και έως γενή έπωφελής η σωτηρία των, προς την άνάκτησιν της φλιης Πατρίδος. Δια τούτο σε άποσιωπώ τα αυτών όνόματα.

Τα ζύλινα έργαστήρια κατά τώ μέρος της χώρας τώ καλούμενον Βουνάκι, τα όποια η τοπική συνήθεια ώνόμαζε Παρά- κας, έχρησμέυσαν δι' όχηρώματα εις τους Γραικούς, όθεν τουφεκίζοντες επάνω εις τώ Κάστρον, εθανάτωσαν όσους δεν έφυλάττοντο όλίγους Τούρκους, δια ν' ά- παντήσωσι δε οι Τούρκοι τούτο τώ κακόν, έρριψαν από τώ Κάστρον, επάνω εις τα έργαστήρια ταύτα, ύλην καυστικήν, η ως άλλοι λεγουσιν, εκβήκαν εξεπιτήδες από τώ Κάστρον όλίγοι καροφυλακτήςαντες, και αφού έβαλαν τώ πυρ, πάλιν εκλείσθη- σαν η πυρκαϊά ηρχισεν, αφού εκαμε στά- κτην τας Παράκας, να διαδίδηται εις την Άγοράν (τό Τσαρσι) έως την σκάλαν του Κουμμερκιού εις τα φαρμακοπωλεία και εις τόν Μόλον, χωρίς ν' άφιση μικρόν μέρος άκαυτον: ούτως οι μέν Τούρκοι η- λευθερώθησαν από την όποιαν είχαν ά- νησυχίαν, η δε πυρκαϊά έδωκεν ένασχό- λησιν εις τους Σαμιούς: διότι έσπών τας πόρτας των έργαστηρίων και μαγαζιών και έπερνον ό,τι εύρισκον (ένω οι οικο- κύριοι ήσαν παρόντες) μάχόμενοι ένταύτῳ και με τους παραλύτους έντοπίους όσοι συνέδραμον εις την άρπαγήν, ποίος ν' άρ- πάση περισσότερα: τώ εκαιμόν δε, ως έ- φθασαν οι ίδιοι να ειπωσιν (επειδή καθείς οικοκύρης είχε προφανεστάτην την εκ της πυρκαϊας ζημίαν) δια να λάβωσιν αυτό το κέρδος παρά την ύλην η πυρκαϊά εν ένι λόγω εις τοιούτον βαθμόν εφθασαν, ώστε και τα μηδ' όβολού αξία, πράγμα-

τα ριψιματά, τα όποια και αυτοι οι ίδιοι ηρχόνοντο: να εκθέτωσιν εις την όρασιν των ανθρώπων, πέρνοντες τα εκρυπτον υπό τα φορέματά των, και τα έστελλον από τώ Κοντάρι εις τόν τόπον των μη νομίως δε τόν λόγον μου τούτον υπερ- βολήν εαν έλοι γνωρίζωσι την παροιμίαν: "Όφθαλμοί ώτιαν πιστότεροι η εαν έ- χης πίστιν εις έμε πιστευσε περισσότε- ρον άπ' ό,τι σε λέγω." Εφθασαν να ιδω στρατιωτην βαδώντα εσκιασμένον πράγ- μα: δεν τώ έπίστευα: και από καλοτυ- χίαν φυσών ο άνεμος τώ φορέμα του μ' έ- καμε να ιδω ό,τι ήτον εσφάρα.

Οι Τούρκοι έσωθεν τώ Κάστρον ήσαν εις πολλά διαφορετικήν ιδέαν των έξω πραγμάτων: είχαν τόν κίνδυνον πρό ό- φθαλμών και κάθε στιγμήν έσυμβουλεύον- το περι τού πρακτέου μεταξύ των εκείσε Εύρωπαϊκών Πρακτόρων και Άντιπροξέ- νων ήσαν τινες άνάξιοι του σεβαστού ύπουργήματός των, οι όποιοι κατασκο- πούοντες τας ελληνικάς δυνάμεις, τας εζήγουν εις τους Τούρκους δια σημείων θαρρύνοντες τους μη ήθελε παραδοθώσιν: ο φόβος όμως ήτο καλά ριζωμένος εις την καρδίαν των Τούρκων. Έλαβον ως τόσον την τόλμην και εκβήκαν όλίγοι από τώ Κάστρον, και εφθασαν έως εις την σκά- λαν όπου ήτο θεμέριον τώ καλήτερον κα- νόνι των Γραικών και τώ εκάρφωσαν κατ' εκείνην δε την ώραν οι μέν εύλαβεις ήσαν εις την εκκλησίαν, οι δε κραιπαλιάντες έρρεγγον, και άμα όταν τους εδύθη η εθ- δησις της εζόδου των Τούρκων εδραμον, ένω οι Τούρκοι είχαν φθάσει να κλεισθώσι πάλιν. Την εφοδον, την όποιαν οι Γραι- κοί έμελέτων να κάμουν δια να κυριεύ- σουν την Άκρόπολιν την κοινώς Μπουρν- τσι λεγομένην, η ακαρδία των έματαιώ- σε: τρις εκίνησαν δια να υπάγουν και δεν επέτυχον: την τρίτην φοράν μάλιστα έ- πλησίασαν, ως έρρέθη, κοντά και άμα ότε ηκουσαν τόν θόρυβον του Κάστρον, φο- βηθέντες υπέστρεψαν άπρακτοι. Καθ' η- μέραν έμελέτων την κατά του Κάστρον εφοδον: αύτη βέβαια ήτον εκ των αδυνά- των, άλλ' εφάνη ό,τι άλλοι στοχασμοί κατείχον τότε τόν έγκέφαλον του Λυ- κούργου: μην ήτο τέχνασμα; μη την αλήθειαν, τί να ειπω δεν ήξεύρω!

"Όλα ταύτα εβλέπομεν και μικροί και μεγάλοι: ηρχίζε πλέον και εις τόν νούν του καθενός να παριστάνηται η εικών της άπωλείας, μετ' άλλ' η έλπίς ήτο τώ πυ- κνότερον εκείνο κάλυμμα, τώ όποιον κα- θαρά να την ιδώμεν δεν μας άφινεν. Ε- βλέπομεν σημαίας με τώ χαρακτηριστι- κόν της θείας ημών Πίστεως όπλον και με τυφήν κρίσιν ενομιζόμεν ότι η Δύνα- μίς του υπερχαχέι δι' ημάς: δια τούτο, άμέριμοι, με τώνομα της έλευθερίας εις τώ στόμα, η ηγερούμεθα τώ πρωί, με τώ- νομα της έλευθερίας ετρώγαμεν, επί- νομεν και εκοιμώμεθα. Τώ ζήτω ηγαύ- σεν εις έν μέρος, τώ αυτό άντηχούσε και εις τάλλο και εβιάζομεν τώ λο- γικόν ν' άποφασίστην την νίκην εις τους Έλληνας κατά τόν πόθον μας, μη συλ- λογιζόμενοι όσα τα πράγματα αυτά μας

εδειχναν εναντία; άλλ' εχθόντες τας ελπί- δας εις την Πίστιν. Νά, μεγάλη είναι και ακαταμάχητος η δύναμις της Πί- στεως: έχομεν μύρια παραδείγματα αυ- τής: πλην, ποίος, είτε κατ' εκκλησια- στικόν, είτε κατά πολιτικόν τρόπον, ειδέ ποτε την επιθυμίαν του να πληρωθή ένω ο ίδιος κάθηται με σταυρωτάς χείρας ά- μέριμος; και μολοντούτο ημεις εφάνη- μεν τοιούτοι θελήσαντες, φαίνεται, να δώσωμεν ημεις πρώτοι τοιούτο παραδεί- γμα: άφισαμεν δε πάσαν την έλπίδα και φροντίδα εις ανθρώπους, των όποιων άγ- τοφει εβλέπαμεν τας έριδας και ακατα- στασίας, ανθρώπους, ατινες και πριν έ- δωσιν έτι ίχνος η σικάν νίκης έμάχοντο πώς να μερισθώσι την Χίον, ποίος να γνωρισθή Ηγεμών και ποίος να ενομα- ζήται Αρχιστράτηγος η Χιλιάρχος.

Οι ξένοι στρατιώται απελπισθέντες δια την νίκην εξ αιτίας της παντελούς έλλείψεως των πολεμοφοδίων, δια να μη φανώσιν ίσως ό,τι καθ' όλον τώ διάστημα της εκεί διατριβής των ήσαν εκδοτικοί εις άμέλειαν, ηθέλησαν να την επισκιά- σουν: όθεν επρόβαλαν εις τους ημετέ- ρους, ό,τι είναι χρεία να κάμωσι προμα- χώνας (τα τουρκιστι ταμπούρια) καθ' όλα εκείνα τα μέρη, δια των όποιων από τώ Κάστρον εμβαινει τις εις την χώραν, και χανδάκια από τόν Κάτω-Αιγαλόν κατά τώ μέρος του Ασαμάτου, δια να εμποδίσουν ούτω την εφοδον των Τούρ- κων, την όποιαν προβλέποντες εφοβούντο: διότι και εις τ' άντικρύ της Ανατολής μέρος ηξευρον ότι ήσαν συνηγμένα υπέρ- τας 5 χιλιάδας στρατεύματα έχθρικά παραφυλάττοντα, και φυλακήν είχαν έ- σταλμένην δια να μη ήθελε τους εξα- φνίση ο Όθωμανικός Στόλος. Οι δυστυ- χείς χωρικοί και εις τούτο ήσαν πρόθυ- μοι, διανυκτερεύοντες ολοκλήρους νύκτας, διότι η εργασία ταίς ήτο την ήμέραν ά- δύνατον. Είκοσιν ήμέρας άπέρασαν, κατά συνέλειαν, χωρίς να γένη εκ μέρους των Γραικών κανέν γενναίον άνδραγάθημα εκ- τός της εις τώ πρώτον όρημα εγκλεί- σεις των Τούρκων εις τώ Κάστρον: και εις τοςούτον ικανόν διάστημα καιρού σκέψις καμμία δεν έγινε εν εκ μέρος των ιδικίων μας. Η φυλακή, περι της όποιας άνεφερα ήδη, εφθασεν εις Χίον προς τώ έσπέρας της μεγάλης Τετάρτης, ήτοι κατά την 29 Μαρτίου, μηνύουσα τόν έρ- χομόν του έχθρικού στόλου: και άπ' ο- σούς Σαμιούς είχαν μείνη επάνω εις τόν τόπον (διότι οι περισσότεροι άπ' όλίγοι την φοράν είχαν φύγει προτύτερα) όσοι έλαβον την είδησιν εύθως κατ' εκείνην την νύκτα εφυγον κρυφίως, οι δε λοιποί έμειναν εκείνην την νύκτα. Τώ πρωί της μεγάλης Πέμπτης (30 Μαρτίου) εφάνη- σαν τα έχθρικά πλοία, τα όποια δια να μη εξαφνίσουν ίσως τους Γραικούς ερχό- μενα δεν είχαν την Τουρκικήν αιμόδα- πτον Σημαίαν: μόλις είχαν προκύψη, κι εύθως να έχθρικά πλήθη τα παραφυλάτ- τοντα εις άντικρύ της Ανατολής μέ- ρος, ηρχισαν με πλοιάρια να ξεκινώσιν εκειθεν κατά της Χίου. Μολονότι δε οι

Γραικοί φοβηθέντες άδρασσαν την χώραν και κατάφυγον εις τα παραθαλάσσια χω- ρία, μολοπαύτα όσοι έμειναν εις τους προμαχώνας, αν και όλίγοι, εμποδίσαν γενναίως την πρώτην εφοδον των Τούρ- κων και τους έρριψαν εις γην θύματα του πυροβόλου των: και ούτοι μεν από τώ Νάτιον μέρος της χώρας, οι δε του Βο- ρειου μέρους χωρικοί όσοι εκαιμαν φυλα- κήν των μερών των, αφού ελλιμενίσθη ο Όθωμανικός στόλος, εμποδίσαν την εφ- οδον των έχθρων και εκρατήθησαν δύο ήμέρας. Ο αριθμός των άνδρων τούτων της Πατρίδος υπερασπιστών αν σμικρότατος προς τους έχθρούς, και στερημένος εν ταύτῳ των αναγκάων δια τώ ζην και δια τόν πόλεμον, ηναγκάσθη ν' άποχω- ρήση και να καταφύγη εις τα χωρία και εις δύσβαστα μέρη δια να σωθώσιν. Ό- λοι εκόπευον την φυγήν, πλην άπ' όλα τα μέρη του τόπου, κν βάρκα δεν εφαι- νετο, μολονότι ο κίνδυνός μας δεν ελάτ- θανε τους γείτονας Ψαρριανούς. Υπερ- τας 40 πλοία Σαμιακά ήσαν άραγμένα περι τώ Κοντάρι και τώ πρωί της μεγά- λης Πέμπτης εφυγον όλα μ' εγρηγορή- τωαν μ' όσους επρόφθασαν να παραλά- θωσιν έντοπίους των, μη θελήσαντες να δεχθώσι κανένα Χίον μαζή των.

(Έπεται συνέχεια)
Α. Ζ. ΜΑΜΟΥΚΑΣ †

ΤΑ ΕΚ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Οιδέν των εν ανθρώποις γίνεται κατά τύχην, άλλά πάντα, τά τε κατά λόγον και τά παρά λόγον νομιζόμενα, τελειο- ουργούονται εκ τινων αιτιών, ατινες άμα λάβωσι ποτε υπαρχιν κατ' ανάγκην, κει- μένην εν τῳ διοργανισμῳ του σύμπαντος, πάντως θα παραγάγωσι τώ άνάλογον αυ- τας άποτελεσμα. Αι αιτίαι αυται των γιγνομέων δεν είναι εξ ίσου εύκατάλη- πτοι, άλλά τινές μεν αυτών είναι ταίς πασι καταφανείς, άλλαι είναι σφόδρα δύσ- ληπτοι: και ούκ όλίγοι και τέλεον άπερ- ληπητοι ετε: εκ καμύλλων συγχρόνως και μετ' άλλήλων όσον ενδέχεται άφανώς συμπελεγμένων και εις έν όμοιόμορφον όλον συνυφασμένων στοιχείων συναπαρτι- ζόμενα. Και οι μεν φιλοπονώτεροι και φιλοκαθέστεροι των ανθρώπων και των άδύλων τούτων και εις τα ζοφερότατα βάθη των γεγονότων κεκρυμμένων αιτιών συν άκρα ύπομονη ψηλαφώντες τά τε μύ- χια εκάστου γεγονότος και τά μετ' αυ- του είτε εγγύθεν είτε και πόρρωθεν εξη- ρτημένα εύρισκούς: τά ίχνη αυτών εν τῳ πολυαίδωλῳ ταύτῳ και όλως άφανεί πε- ριπλοκή αυτών και σαφώς κατά τώ μάλ- λον και ήττον καθορίζουσι την ούσαν,

την δύναμιν και την επ' εκάστου των γε- γονότων επίδρασιν αυτών: άλλ' οι ραθυ- μάτεροι και οι άμουσώτεροι αποδίδουσι τα τοιαύτα γεγονότα εις την τύχην η την εμαρμένην, την άγνοιαν και την ρα- θυμίαν αυτών. περι την ζήτησιν των ά- ληθινών αιτιών δια των άορίστων τρύ- των έννοιών επικαλύπτοντες. Η τοιαύτη των εν τοις ανθρώποις γιγνομέων αντί- ληψις είναι ού μόνον σφαλερά, άλλά και όλως βλαπτική. Και σφαλερά μεν, διότι αι λέξεις τῳ εμαρμένη και αι παρό- μοιοι, ατινες εστιν ότε υποβάλλονται ως αιτίαι των εν ανθρώποις συμβαιόν- των, ούδέν ούσιώδες δηλοϋσιν, ούδέν άν- τικειμενικήν υπαρχιν εν τῳ κόσμῳ των πραγμάτων έχον υπεμφαινουσιν, άλλ' ε- ιναι φιλοι τύποι διανοητικοί, εν οίς έμ- περιλαμβάνονται κάμπολλαι, φύρδην μι- γδην συγκεχυμένας, της τε διανοίας και του συναισθήματος ημών αδυναμια και τυφλώσεις. Η άμάθεια, η άκρισία, η δεσιδαμιομία και η άταλαιπωρία περι την εξέτασιν των εν ανθρώποις γιγνομέ- νων υποκρύπτονται υπό τας ούδέν ού- σιώδες σημαίνουσας ταύτας λέξεις τῳ εμαρμένη και τας παρομοιας ταύταις. Βλαπτική δε είναι η τοιαύτη αντίληψις των εν ανθρώποις, διότι, όταν ταύτα εις τύχας και εμαρμένας, εις άσαφείς του- τέστι και όλως ακαταλήπτους άρχας άνα- γωνται, ούδεμία τότε ανάγκη υφίσταται πλέον της ζήτησεως και εύρέσεως των αληθινών αιτιών εκάστου των γεγονότων, αφού τοιαύτα δεν υπαρχουσιν: θα παρί- στανται όθεν ταύτα εις τόν έν τῳ ιστο- ρία επισκοπούντα αυτα ως τινα άποκυή- ματα ιδιοτροπίας και αυθαιρεσίας των άναπαρκτων τούτων και όλως ακαταλή- πτων κοσμογονικών άρχων, της εμαρμέ- νης και της τύχης, όλως άσχετα προς έμμερονάς τινας και μεταβλητους και άειποτε τας αυτας επαναλαμβανόμενας άρχας, ως όλως ανεξάρτητα άπ' άλλή- λων, άσκόπως εισερχόμενα εις τόν κό- σμον, τυφλώς πορευόμενα δι' αυτου και άδόξως εξερχόμενα εξ αυτου, ούδέν ίχνος της διαβάσεως αυτών εγκαταλιπντα. "Όταν δ' ούτω παρασταθώσι τα ανθρώ- πινα γεγονότα, τότε ούδέποτε ούδαμώς ταύτα είναι δυνατόν να συντελέσωσιν εις την επανόρθωσιν του βίου ημών, εις έν συντελει μόνον η βαθεια γνώσις των ά- ληθινών αιτιών, άτινα βεβαίως υπαρχου- σιν εις τώ καθ' εκαστον πραττόμενα: άλλά προς την έρευναν και την εύρεσιν τούτων απαιτείται, ως και άνωτέρω έρ- ρηθη, σύμφυτος τις δύναμις πνευματική, φιλοπονια και πολυμαθεια, όν όταν στε- ρώνται οι μελετώντες τά ανθρώπινα, έ- πειδή δεν θα δύνανται να εκτιμήσωσι προσηκόντως την δύναμιν των περιστά- σεων, καθ' ες πράξις τις τελείται, τώ ελατήρια, ύφ' όν άγονται ό,τε πράττων και οι συνεργούντες αυτῳ και οι πολέ- μοιοι αυτου, την σύμφυτον πνευματικήν δύναμιν, την ποιότητα του χαρακτήρος, τώ βάθος των γνώσεων των δρώντων προσ-

1 Σημ. α. Έβδομάδος. Η περισπούδατος αθη- διατριβή είναι τώ Γ' κεφάλαιον της άνακτότου τού κ. Παπαμάρκου συγγράφης: «Τα κατά Πολυδῶ Παιδα- γωγικά».
* Πολυδ. 2, 38, 5.

ώπων και τόν εδοστοχον και εύκαιρον τρόπον της συναρμογής πάντων τούτων των στοιχείων οικιαόηποτε πράξεως εις εμαρμένας και τύχας αναφέρουσι τας αί- τίας των πράξεων εκείνων, ατινες δι' άγ- χίνουαν εκ λογισμού και προνοίας επι- τελοϋνται".

Ουδεις πρέπει να άγνοή ό,τι παν πραγ- μα εν τῳ κόσμῳ τούτῳ και παν ενεργη- μα εν τῳ βίῳ των ανθρώπων έχον ιδίαν φύσιν και ακολουθουόν τοις εν αυτῳ και τῳ περιτοιχοϋντι κόσμῳ κειμένοις νό- μοις πορεύεται αναγκάως την οδόν, ην η φύσις αυτου και ο περιτοιχών ούτος λοιπός κόσμος διαγράφει αυτῳ, ούδαμώς εκ της πορείας του ταύτης υπό των αν- θρωπίνων ορέξεων, επιθυμιών και σχεδίων παρεκτρεπόμενον. Τούτων ούτως έχόντων, όταν τώ πνεύμα τώ ανθρώπινον, επισκο- πήσαν ακριβώς την ιδιόρρυθμον εκάστου των πραγμάτων φύσιν, την ποιότητα και την δύναμιν εκάστου των περιτοιχοϋν- των αυτου και έν διηνεκέι άλληλεπιδράσει διατελοϋντων κοσμικών στοιχείων, και την ιδιοφυα έν τῳ ανελλείει αυτών πο- ρείαν, συνωδά ταύτοις βούληται και έ- νεργή, τότε η επιτυχία του ποθομένου είναι βεβαιά: όταν όμως έν άγνοία πάν- των τούτων, παρά την ιδιότητα και την σύμφυτον αυτών δύναμιν ενεργή, τότε η άποτυχία είναι άφευκτος. Ουδεμία δε διαφορά υφίσταται μεταξύ της ανθρωπι- νης πράξεως και του παραγομένου των χειροποιήτων μηχανών. "Όπως τούτο ε- ιναι φυσική και ακώλυτος συνέπεια της τε φύσεως των καθ' εκαστον μερών, εξ έν συναπαρτίζεται τώ όλον μηχανήμα, του συσχετισμού των καθ' εκαστον μερών προς άλληλα κατά τας απαιτήσεις των νόμων των φυσικών, και της ποιότητος της ά- μοιβαίας άλληλεπιδράσεως πάντων, ούτω και πάσα πράξις ανθρωπίνη είναι φυσική και ακώλυτον προίον της τε φύσεως των καθ' εκαστον στοιχείων, εξ έν συναπαρ- τίζεται τώ λεγόμενον αττιον των τελου- μένων, του κατά τας απαιτήσεις των νόμων των ιστορικών συσχετισμού των καθ' εκαστον τούτων στοιχείων προς άλληλα και της ποιότητος της άμοιβαίας άλληλεπιδράσεως πάντων τούτων. Και πάλιν όπως έν ταίς μηχαναίς και τώ ε- λάχιστον συστατικόν, εις ήλος, εις τρο- χίσκος, έν σμικρόν έμβολον αν λείψη η εκποισθη, τέλεον ματαιούται η δύναμις των άκεραίων υπολειπομένων άπειροπλη- θών και μεγίστων μερών του μηχανήμα- τος και άποκώλυεται η όλη ενεργεια αυτου, ούτω και έν ταίς πράξεσιν, έν στοιχείον της αιτιότητος αν λείψη η πα- ραφορηή, η όλη πράξις ματαιούται. Πάσα π. χ. πολεμική πράξις απαιτεί καταλλη- λον αρμόδιον, μυστικότητα άκραν, συν- θήματα ώρισμένα, μέσα πολεμικά άφθονα και καταλληλα, συμπράκτορας επιτη- δειούς και σχεδίων πολεμικών προλελο- γισμένον και σοφόν. Νυν φανερόν ό,τι, εαν εϋστοχος και έγκαιρος χρήσις πάντων

του έβυσαν τα δόντια, τον εδειραν και άγρεφε και τοιουτοτρόπως τον έπεισαν και τον έπηρε πίσω δια νέον πληρώσας περισσότερα άφ' όσα τον επώλησε.

ΛΑ'

Είς τον δήμον Ναύσωνος της Μαντινείας οι κάτοικοι του χωρίου Κώμη διατάχθησαν από τον δήμαρχον να σκοτώσουν την άκρίδα. Αυτοί την εκυνήγησαν και την έγκρέμισαν από τον βράχον κάτω νομίζοντας ότι η άκρίδα θα σκοτωθή.

Λέγουν ότι οι ίδιοι έσπειραν άλάτι εις τους άγρούς των να φυτρώση δια να μην πηγαίνουν εις τους Μύλους του Ναυπλίου ν' αγοράζουν. Ένεκα τούτου τα πλησίον χωρία τους περιέπαιζον.

ΛΒ'

Είς την κωμόπολιν Βυτινάν της Γόρτυνος λέγουν ότι έφαγαν ένα γαιδουροπούλαρον, το όποιον έσκότωσεν ένας κυνηγός, και το υπέθεσεν ότι ήτον λάφι. Δια τούτο τα περίε χωρία περιγελούν τους Βυτινώτας και αυτοί θυμώδουν.

Λέγουν προς τούτους ότι ο αυτός κυνηγός έφύλαγε να σκοτώση λαγόν. Έτραβήξε το τουφέκι του χωρίς να πιάση και του έδάγκασε το μουστάκι του, το όποιον είχε μεγάλο. Έκλεισε τα μάτια του και έβαλε της φωναις: 'Εδω τε γειτόνοι! γιατί μ' έφαγε το θηρίον!' Έτραξαν και τον έλευθέρωσαν.

ΔΟΞΑ ΚΑΙ ΕΡΩΣ

(Συζητήσια επί σελ. 118)

Ο νεανίας ήρθησεν επί τη παρατηρήσει ταύτη της κόρης.

— 'Ισως έχεις δίκαιον, απήντησε μειδιών, αλλά δεν λυπούμαι πολύ, διότι ελπίζω ότι θα την επανιδώ ταχέως.

— 'Α! τί χαράν θα αισθανθών εις Λιχτενστάιν! υπέλαβεν η Βάρβα μετά λοξού και κακντρεχούς βλέμματος.

— Έν Λιχτενστάιν; Τι γνωρίζεις σύ περί έμού και της Λιχτενστάιν;

— 'Α! θα ευχαριστηθώ πολύ, διότι η δεσποινίς θα επανιδή τον αγαπητόν της μοι είπον ότι εκλαίε πολύ, ότε ξμαθεν ότι έτραυματίσθητε.

— Έκλαίειν είπες; ανέκραξεν ο Γεώργιος: αναπηδήσας εκ της έδρας του και πλησιάζας αυτήν. Έγνωρίζε λοιπόν την κατάσταση μου; 'Α! είπέ μοι, τί ήξούρεις περί της Μαρίας; Την γνωρίζεις; Σοι είπέ τι ο πατήρ σου;

— Ο πατήρ μου ουδέν άπολύτως μοι είπε και ούτε θα έγνωρίζον εάν υπάρχη δεσποινίς Λιχτενστάιν, εάν η θεία μου δεν ήτο πρόφς της. 'Αλλά δεν θα δυσάρεστηήτε εάν έγεινα ώτακουστής; 'Ιδού τί συνέβη.

Διηγήθη τότε πώς ανέκαλυψε το μυστικόν και ότι ο πατήρ της είχαν επιστρέψει εις Λιχτενστάιν, βεβαίως δια να παρηγορήση την δεσποινίδα.

Ο Γεώργιος συνεκινήθη σφόδρα εκ της διηγήσεως ταύτης. Μέχρι τούδε έπίστευεν ότι η Μαρία θα έμάνθανε συγχρόνως το πάθημά του και την θεραπείαν του, αλλά νυν έπληροφορέτο ότι και εκείνη επί τινος ήμέρας θα κατετρώχετο ήδη υπό σκληράς άβεβαιότητος, μη ανέκαλύφθη, εάν ίαθη, εάν θα τον επανέβλεπε ποτε. Έγνωρίζε την καρδίαν της φίλης του και έφαντάζετο την άδυστηράν ήλιψίν της! Η ιδική του δυστοχία ήτο μηδαμινή δι' αυτόν, όταν ανέλογίζετο την λύπην της έρωμένης του! Πόσον είχε υποφέρει εν Ουλμ! Πόσην οδύνην προύξενησεν αυτή ο άποχωρισμός των! Μόλις ανέπνευσεν όλίγον, σκεπτομένη ότι εγκατέλιπε την σημαίαν της Συμμαχίας, μόλις τό μέλλον διεέλασεν όλίγον αυτή και άμέσως έμαθε την φοβεράν ειδήσιν ότι επλήρωθη θανασίμως ο έραστής της. Και να είνε ήναγκασμένη ν' αποκρύπτη τα πάντα εκ των βλέμμάτων του πατρός της! μόνη να υποφέρει εν σιωπή τον δριμύν αυτόν πόνο! χωρίς να έχη τουλάχιστόν τινα προς όν να εμπιστευθή τα δάκρυά της και να ζητήση παραμυθίαν! Μετά τας σκέψεις ταύτας ήσθάνθη πόσον ήτο αναγκαίον να σπεύση εις Λιχτενστάιν, η δε άνυπομονησία του μετεβλήθη εις απελπισμόν, διότι ο συνήθης τόσον άκριβής άδηγός του έβράδυνε τούτοτον να επανέλθη νυν, ότε αι στιγμαί ήσαν τόσον πολυτίμοι.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— Και τί με τούτο; Τότε όταν λαλήση ο πέταινός θα είμαι εις Λιχτενστάιν υπέλαβεν ο Γεώργιος. Πρό όλίγον ήθελες να εξέλθης εις τον δρόμον μόνη εν ώρῃ νυκτός και με τόσην όμίγλην.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

Γ'

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— Και τί με τούτο; Τότε όταν λαλήση ο πέταινός θα είμαι εις Λιχτενστάιν υπέλαβεν ο Γεώργιος. Πρό όλίγον ήθελες να εξέλθης εις τον δρόμον μόνη εν ώρῃ νυκτός και με τόσην όμίγλην.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

την εποχήν εκείνην και προσόν Ικανώς σπουδαίον δια το βαλλάντιον του Γεωργίου Στουρμφέντερ. Ο μουσικός ουδέποτε έσχε γνώσιν τούτου, ετέε διότι η αγαθή σύζυγός του δεν εüre το φλωρίνιον, ετεε διότι απέκρυφεν αυτό από του συζύγου της φοβούμενη μη προσβάλη ούτος τον ευπατριδην επιστρέφων αυτό το δώρον του. Το δεύτερον φαίνεται πιθανώτερον, διότι μετά τινος καιρόν η σύζυγός του μουσικού μετέβη εις την εκκλησίαν ένδεδυμένη καινούργη έσθήτα προς μέγαν θαυμάσιμόν των γυναικῶν του χωρίου, η δε θυγάτηρ της Βάρβα εις την πρώτην γενομένην πανήγυριν έφάρε χρυσοκέντητον στηθόδεσμον εκ λεπτού έριούχου. Λέγουσι μάλιστα, ότι ήρθησεν άσπίδα να κεραι χωρικά έψαυον θαυμάζουσαι τον νέον στηθόδεσμόν της. Τι δεν ήδύνατο να κάμη τις με έν φλωρίνιον κατά τους εύτυχεις εκείνους χρόνους!

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

ρωτήσας ο Γεώργιος, όστις τούτοτον είχε συνειθίσει εις τα θέλητρα της συνδιαλέσεως της συνοδοιπόρου του, ότε ελυπέτο χωρίζόμενος άπ' αυτής. Διατί δεν έρχεσαι τουλάχιστόν μέχρι της Προούλιγκεν, δια να φάγης και κάτι εις το ξενοδοχείον; θα επιστρέψης κατ' ευθείαν εις την οικίαν σας;

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

και κυπέλλων, άτινα έλαμπον επί των σκηνίδων εδεικνυον ότι το ξενοδοχείον της 'Ελλάδος ήτο καλλίστα κατηρτισμένο και πολύ έυχευόλετο. Και πράγματι μόλις ήτο μεσημβρία, πολλοί δε ζένοι είχαν αρχίσει να πίνωσι τον οίνον των. Δια προσκετικόν βλέμματος παρατήρησαν τον νεαρόν και κομψόν ίππότην, όταν παρέκαμψε τας τραπέζας των, όπως μεταβη εις την τιμητικην θέσιν, ήτις ήτο μικρός εξώστης έχων εξ προσόψεως μετά πολλών πανταχόθεν παραθύρων. Δεν άνησύχησαν όμως ούτε διεκόψαν πολυ την συνδιαλέξιν των ένεκα του εύγενούς ζένου, άλλ' επανήρξαν συνομιλούντες περι πολέμου, ειρήνης, μαχών και πολιούχων, όπως συνειθίζουσιν οι έντιμοί άστοί έν ταρχώδει εποχή, οια ή του 1519.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

— 'Αλλά μετά μίαν ώραν θα νυκτώσῃ απήντησε χαμηλοφώνως.

παρείδν την ξενοδοχον και να θλίβη τον στρογγυλον βραχιονα της, δε εκόμιζεν αυτω το κυπελλον πληρες.

Αλλος τις καθήμενος εις το απεναντι ακρον της τραπέζης, απετέλει επίσης αντισθεν προς τους συμπότας. Το σώμα του ητο επίμηκες και ισχνόν. Το πρόσωπόν του από του μετώπου μέχρι της μακρας και εις δεξυ απολογούσης σιαγόνας του ειχε το σχημα ανοικτής χειρός· οι δακτυλοι του κροτουντες επί της τραπέζης τον χρονον μέλους τινός, σπερ χαμηλοφώνως ενεθόριζεν, ωμοιαζον ολίγον προς τους πόδας άραχνης, ο δε Γεώργιος κύβας κατά τύχην παρατήρησεν ότι ο ισχνός αυτός άνθρωπος ειχεν εξαπλώσει μέχρι του άλλου σχεδόν ακρου της τραπέζης τας μακρας και κατίσχνους κνήμας του. Η φυσιογνωμία του ειχε τι το άλαζονικόν, εκδηλούμενον εκ του τρόπου, δι' ου άντέλεγεν εις δε, τι έλεγον οι άσπότης· ειχε το ήθος ανθρώπου συναναστραφέντος μετ' επισήμων προσώπων και μιμουμένου τους τρόπους αυτών, αλλά μη γινώσκοντος και να ποιηται την κατάλληλον χρησιν αυτών. Κάτοικος της πόλεως έφαίνετο ότι δεν ητο, διότι ειχεν έρωτήσεν την ξενοδόχον περι του ήππου του. Ο Γεώργιος υπέθετεν ότι ητο πλανοδίαις τις ιατρός· εξ εκείνων, οίτινες πολυάριθμοι κατά την εποχην εκείνην διέτρεχον την χώραν όπως επιστημονικώς φανεώσι τους ανθρώπους.

(Επεται συνέχεια)

ΑΠΟ ΤΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΙ ΑΙ ΤΣΟΧΑΙ

Πλην των έριων και του βάμβακος των δυο τούτων, από των αρχαιοτάτων χρόνων εν κοινή χρήσει, βάσεων, ούτως ειπείν, της όφαντικής και ίδιας της τσοχοποιίας και πλείστα άλλα φυτικά και ζωικά ινώδεις ύλαι καθημερινώς χρησιμοποιούνται εν τη βιομηχανία ταύτη, παρακολουθούση τας όσημέραι αύξανόμενας ανάγκας του ανθρώπινου βίου.

Τας γνωστοτέρας και εύρηστοτέρας των ύλων τούτων θέλομεν πραγματευθή εν συντόμω εν τη παρούση διατριβή. Και περι έριων μόν άλλοτε ειχομεν γράψει τινα εν τινι φύλλω του ανά χειρας συγγράμματος.

Μετά τα έρια εύρηστοτέρα και κοινοτέρα δια την τσοχοποιαν ύλη είναι ο βάμβαξ.

Αι βαμβακιάι διαίρουνται εις τρία διακεκριμένα άλλήλων είδη.

1^η Αι καλούμεναι χορταειδείς (gossypium herbaceum), των όποιων η μόν διαρκεια είναι ενιασίως, το δε ύφος μόλις φθάνει τα 50—60 εκατ. του Γαλλικού μέτρου· αυται καλλιεργούνται κυρίως εν ταις Ηνωμέναις Πολιταιίς, ταις Ινδίαίς, εν τη Αιγύπτω και τη Συρία.

2^η Αι θαμνώδεις (gossypium reli-

giosum), ατινες αποτελοει την μέσην μεταξύ των δύο άλλων ειδών ποιότητα φαινονται δε ούσαι Ινδικής καταγωγής. Αυται καλλιεργούνται επιτυχιστατα εν τε τη Αιγύπτω και Αμερικη φθάνουσιν εις ύψος 3 μέτρων, η δε διαρκεια των εινε 2—10 ετών. Και εν Σινική καλλιεργείται το είδος τουτο της βαμβακιάς διδον όμως βάμβακα κτρινοειδή.

3^η Αι δεινδρώδεις (gossypium arboreum), έχουσαι σχεδόν τα αυτά χαρακτηριστικά της του δευτέρου είδους διακρινόμεναι δι' εκείνας εκ του ύψους των, σπερ δύναται να φράση και να ύπερβη τα 6 η 7 γαλλ. μέτρα. Μεταξύ των των δυναμέθα να κατατάξωμεν τας θολοειδεις καλουμένας (cotoneier parasol), ατινες φθάνουσιν εις ύψος 30—35 μέτρων· ο εξ αυτών όμως βάμβαξ έχει τας ίνας επί τοσοούτων βραχειάς, ώστε αποβαίνει ακατάρθωτος η δια των εν χρήσει μηχανημάτων κλώσις του.

Ο βάμβαξ εν τε τη νηματουργία και ύφαντικη διαίρεται εκ του μήκους των ίνων του εις 2 κατηγορίας, εις τον έχοντα ταύτας μακρας, και εις τον έχοντα βραχειάς. Ο άλλων εν χρήσει δια την κατασκευην των τσοχών είναι ο έχων τας ίνας μακρας, ως εύκολώτερον κλωθόμενος και δύναμενος να συγκρατήση έρια βραχέων ίνων, μεθ' ών κυρίως άναμιγνύεται.

Μέχρι τινός η χρήσις του βάμβακος εν τη τσοχοποιία ητο ελάχιστον διαδεδομένη, συνήθως δε μετεχειρίζοντο βάμβακα, μόνον εν τη κατασκευη των Nouveautés, αντικαθιστώντες δια τούτου κιβδήλως πάντοτε την προσήκουσαν μετάξαν έννεκεν της συγκριτικής τουτου εύθνητας· ούδέποτε όμως έμίγνυσον, όπως σήμερα, ποσότητας ύπερβαίνουσας εν άναλογία 100 χιλιογρ. τα 80· τουτα δε και έννεκεν του ότι η νοθεία δεν ειχεν επί τοσοούτον άναπτυχθή· αλλά εξ άλλου διότι πλείστα όσα έμποδία παρενεβέλλοντο ως προς την έξομοίωσιν των δυο τούτων έτερογενών ύλων. Ένώ σήμερα μετά τας γιγαντιαίας της χημείας προόδους, τοιαύτη έπιτυγχάνεται των 2 τούτων ύλων άφομοίωσις, ώστε και ο άλλων εξησκημένος και έμπειρος των τοιούτων άδύνατον άλλως να διακρίνη και διευκρινήση τουτο ειμή και πάλιν δια της χημείας. Έτερον αίτιον έμποδισαν και έμποδίζον εισέτι (διότι το ζήτημα τουτο δεν ελύθη όριστικώς) την ακατάσχετον νοθείαν είναι η βαφική άδύνατον επί βάμβακος να έπιτύχωμεν ως επί έριων στερεούς χρωματισμούς ως εκ της διαφόρου φυσιολογικής κατασκευής των ύλων τούτων. Διότι επί μόν των έριων αί διάφοραι χρωστικαι ύλαι εισέρχονται εντός του κενού εκάστης εκ των ίνων, πληρούσαι την ύπερχουσαν κενότητα και διαμένουσαι εν αυτη (διότι εκάστη εκ των ίνων τούτων δεν είναι άλλο ειμή μικροσκοπικός σωλήν)· ένψ επί του βάμβακος αί χρωστικαι ύλαι επικαθηνται μόνον της έξωτερικής των ίνων αυτού επιφανείας μη δύναμεναι να εισδύσωσιν εν αυταις ως μηδεμιάς ύπαρχούσης κενότητας, ως τουτο γίνεται

δηλον εις πρώτην δια του μικροσκοπίου εξέτασιν. — Μετά τον βάμβακα έχομεν το κασμίριον — Cachemire — εξ ου και το όνομα των εξ αυτου κατασκευαζόμενων ύφασμάτων.

Η ύλη αυτή, δι' ην άπας σχεδόν ο βιομηχανικός κόσμος υπόκειται εις βαρείαν παρά των Ρώσων φορολογίαν, τίθεται εν έμπορεία κατά την έμπορικην πανήγυριν της Nimeinogorod. Είναι δε τουτο λεπτός χνούς εύρισκόμενος επί των ποκαριών των αϊγών της Thibet, ατινες πρό πολλών χρόνων εγκλιματισθείσαι εν Ρωσσία προώδευσαν, ένψ αί αυται εγκλιματισθείσαι εν Γαλλία και εν Γερμανία απέβη άδύνατον να προοδύσωσιν· αν και μυριοτρόπως ησυχολήθη προς τουτο η Γαλλική Έταιρεία της εγκλιματισέως των ζώων.

Η Cachemire παρουσιάζει τα αυτά σχεδόν χαρακτηριστικά μετ'ας κοινάς αιγας, το χρώμα του τριχώματός της ποικίλλει εν ζανθόν, λευκόν και πολλακίς υποκίτρινον· μεταξύ δε του τριχώματός της, προς την ρίζαν τουτου και επί της επιδερμίδος εύρίσκειται το περιζήτητον χνούδι Cachemire, εξ ου κατασκευάζονται τα άριστοεργήματα της εν γένει ύφαντικής και ίδιας της τσοχοποιίας. Το χνούδι δε τουτο το καλούμενον rachm παρά των έγγχωριών δεν εύρίσκειται επί της αιγής ειμή κατά τον χειμώνα, άρχεται φθόμενον κατά το φθινόπωρον, και πιπτει κατά τας αρχάς Απριλίου.

Το κασμίριον φθάνει εις τας εύρωπαϊκάς αγοράς, ενίοτε μόν άδιαχώριστον του λοιπού τριχώματος των φερόντων αυτό ζώων, άλλοτε δε κατά το άλλων και ήττον κεχωρισμένον τουτου· εν τοιαύτη καταστάσει είναι χρώματος τερροειδούς λυπηρόν όμως ότι η τιμή αυτού είναι τοιαύτη, ώστε άδύνατον να γενικευθή η χρήσις του, αν δεν κατορθωθή να εγκλιματισθώσι τα φέροντα αυτό ζώα και εν άλλαις χώραίς, και άφαιρηθή ούτω το μονοπόλιον τουτο εκ των χειρών των Ρώσων.

Τα δε εν τη έμπορεία υπό το όνομα κασμίρια γνωστά ύφασματα, ούδεμίαν έχουσι σχέσηιν με το προρηθέν, ως κατασκευαζόμενα εξ έριων ύφαινομένων όμως δι' ου τρόπου και τα άλληη κασμίρια (τρια μυτάρια), ών κιβδήλως φέρουσι και το όνομα.

Μετά τουτο ως εύρηστοτέραν ύλην έχομεν το τρίχωμα των αϊγών της Αγκύρας εξ ου κατασκευάζονται τα passementeries· εν τούτοις μεγίστη γίνεται τουτου χρήσις και εν τη τσοχοποιία και ιδίως προς κατασκευην των Nouveautés καλουμένων ύφασμάτων. Αναμιγνύουσι πάντοτε τουτο μετ' έριων μέσης ποιότητος και εν άναλογία 30:100 άδυνάτου ούσης της χρήσεως αυτού και μόνου έννεκεν της φυσικής του σκληρότητος, ήτις καθίσταται πράγματι άνυπόφορος και ίδίως μετά την νεοτριβήν.

Το τρίχωμα των αϊγών τουτων είναι εν των μακροτάτων και λεπτοτάτων συνάμα· εκτάκτου δε στυλινότητας, ήτις

διατηρείται και μετά την βαφήν.

Εκ της Αγκύρας έχομεν προσέτι και το τρίχωμα των αϊγών, σπερ μέχρι τινός μετεχειρίζοντο άποκλειστικώς εν τη πιλοποιία· πρό τινος όμως ήρξατο μεγίστη τουτου χρήσις και δια την κατασκευην χειμερινών εκλεκτών ύφασμάτων. Κατασκευάζουσιν εκ τουτου κυρίως τον στήμονα και την κρόκην· έπειδή έχει την ιδιότητα, εκτιθέμενος εν ύγρασία, να έμποδίζη την έξοδον του θερμαντικού.

Μετά τουτο έχομεν τον Abaca (Musa-textilis) αί ίνες του όποιου φθάνουσιν και ύπερβαίνουσι το μήκος 1:50μ. έννεκεν του όποιου κλωθόμενον δύναται να δώση νήματα εκτάκτου λεπτότητος· εισί δε ελαφρόταται, μαλακώταται και εις άκρον εύλύγιστοι· εξ αυτών δε κατασκευάζουσι τας λεπτάς γάζας, μεταξύ των όποιων όνομαστότεραι εισιν αί εν ταις Φιλιππίναις νήσοις κατασκευαζόμεναι. Εν δε τη τσοχοποιία αντικαθιστώσι δια της ύλης ταύτης την μέταξαν ως πολυ οικονομώτεραν ταύτης.

Το jute η Chanvre de Calcutta· έχει μεγίστην φυσιολογικην όμοιότητα μετ' το forminus tenax· η χρήσις τουτο περιορίζεται μόνον εις την κατασκευην χονδρών ταπήτων· διότι, καιτοι εξαίρετου θεάς, τώ έλλείπει η εύλυγία, έννεκεν του όποιου αποβαίνει ακατάλληλον προς ύφανσιν ύφασμάτων, και μάλιστα δυσκόλου πλοκής. Εν τούτοις γίνεται άρκετη τουτου χρήσις εν τη κατασκευη των ύφασμάτων Nouveautés, διότι η φυτική αυτη ύλη η γνωστή εν τη έμπορεία υπό το όνομα youte είναι εξ εκείνων, ατινες αντικαθιστώσι λίαν έπιτυχώς, αλλά κιβδήλως, την μέταξαν, η δε αξία του δεν ύπερβαίνει τα 30—40 φράγκα ανά 100 χιλιογράμμα.

Τέλος έχομεν τας λάμας, βιούσας εν Περου. Τών ζώων τούτων διακρινόμεν τρια είδη εκ τούτων η Λάμα (camelus lama) έχουσα το μέγεθος ελάφου, και κεκαλυμμένη δια τριχώματος μακρού, χρώματος καστανού, του όποιου μεγίστη γίνεται χρήσις δια την κατασκευην χειμερινών ύφασμάτων.

Δεύτερον είδος έχομεν την Alpaga (camelus paco), το τρίχωμα της όποιας είναι άσυγκρίτως ύπερτερον της προρηθείσης· το δε επί της βίχως είναι σχεδόν ισόμηκες· από της κεφαλής μέχρι της ούρας χρώματος καστανού μετά στιγμάτων μαύρων, ένψ το επί της γαστρος είναι καταλευκόν. Γενικώς το τρίχωμα των ζώων τούτων είναι μακρόν, εύλύγιστον και μαλακώτατον· εξ ίσου δε λεπτόν με το τρίχωμα του Cachemire, έννεκα του όποιου αποβαίνει εύμεταχειριστον κατά το κλώσιμον. Τουτου μεγίστη γίνεται χρήσις προς κατασκευην των δια κυρίας λεπτών έριούχων εκ των κατωτέρων δε τουτου ποιοτήτων κατασκευάζονται και οι κοινοί άλμαραδες.

Και τέλος έρχεται η Vivogne (camelus vivogne) της όποιας το μόν μέγεθος δεν ύπερβαίνει το της κοινής αι-

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ

Ο κ. K. Βαδδινγκτων, καθηγητής της φιλολογίας εν Παρισίοις, ανέγνω εσχάτως εν τη Ακαδημία των Ηθικών και Πολιτικών επιστημών περισπούδαστον μελέτην περι της νεωτέρας κριτικής επί των συγγραμμάτων του Πλάτωνος.

Και έπερασ τόμος της υπό των διεύθυνουσιν του Ογκεν (Onken) εν Βερολίνω εκδιδόμενης παγκοσμίου ιστορίας εξέδθη. Ο συγγραφέας ην εν τη αυτη συλλογή δημοσιευθείσαν τω 1880 ιστοριαν της αρχαίας Περσίας νέαν έτύπως μελέτην περι της ιστορίας της Αιγύπτου, Ασσυρίας, αρχαίας Ινδίας, του Ισραήλ, της Περσίας της Φοινίκης και της Χαλδαίας, επιγράφει δ' αυτην Ιστοριαν των Ανατολικών λαών της αρχαιότητος. Εν τω βιβλίω τουτω περιελήφθησαν πάσαι αι νεώτεραι έρευναι της επιστήμης περι της ανατολικής ιστορίας, δια πολυαριθμών δε εικονογραφιών παρέχεται σαφής ιδέα των εν αυτη αναφερομένων μνημείων και άλλων λόγου αξίων έργων.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

Εν τινι συνεδριάσει της Βερολινείου των επιστημών Ακαδημίας άνακοίνωσεν ο Ρ. Βιρχόβ λίαν ενδιαφέρον μελέτην περι της εξαπλώσεως του ζανθού και μελαγχροίνου τύπου κατά την ήμισίαν Ευρώπην. Των προκειμένων δε εξαγομένων βάσις εισιν επίσημοι έρευναι περι του χρώματος του δέρματος, της κόρης και των οφθαλμών, ελλημμένοι πάσαι από των εν ταις σχολείοις παιδιών και σπουδαιόταται κατ' έξοχήν, διότι ιστορικά γεγονότα άνυψούνται εις άπρόσμαχον φυσικομαθηματικην βάση, δικαιολογούσαι ούτως έθνολογικώς τινας έπιθυμίας· Δέον, λέγει ο Βιρχόβ, να διακρινώμεν ως προς τας γερμανικάς μεταναστάσεις δύο άκριβώς περιόδους. Η μόν μία δηλαδή περιλαμβάνει τας παλαιάς μεταναστάσεις, ατινες προς νότον και δυσμάς έξεταθήσαν και συν τη συστάσει του φραγκικού βασιλείου έλαβον τέλος· η δε άλλη περιλαμβάνει τας προς ανατολάς άναμεταναστάσεις, άρχαμένους από της Καρολιναίου εποχής. Αυτη δ' αυτη η τελευταία εινε εκείνη, ήτις έχρησήμευσεν εις διαρκη άποικίαν και εις μόρφωσιν νέου, καθαρού γερμανικού πληθυσμού. Βέβαιον δε είναι, και ούχι άνευ σημασίας, ότι τόσον η των Αψοβούργων, όσον και η των Χοεντζόλερν αυτοκρατορία εν ταύτη έτυχον την οικειαν βάση. Από δε των νοτιών και δυτικών μεταναστάσεων της παλαιότερας εποχής, μεθ' όλα τα συσταθέντα βασιλεία των ανατολικών και δυτικών Γόθων, των Σουηθώνκαι Λογγοβαρδων, των Φράγκων και των Αγγλοσαξώνων ούδεν καθαρώς γερμανικόν άναπέμεινεν.

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο Δράκος και η Νύμφη.

Μία φορά γέγονταν ένας γάμος. Κίνησαν οι συμπεθεροι απ' το σπήτι του γαμπρού να πάνε στο σπήτι της νύφης στο άλλο γειτονικό χωριό. Στον πηγαμό έβασσαν με το καλό· στο γύρισμα όμως, όταν έφθασαν στη μέση του δρόμου να και βγαίνει εμπρός στο συμπεθερικό ένας δράκος κουτσός, αλλά φοβερός και τους βαστάει μισή ώρα μέσα σε μια βεμματιά με σκοπό να τους βλάψη, ποιός ζέρει, μπορούσε και να τους φάγη. Ούλοι τότε τάχασαν μόνο η νύφη συλλογιέται κάτι τι και βγαίνει μπρός στο θηριό και το λέγει:

«Εγώμαι τ' αστραπής παιδι της βρονταρής έγγόνι· εγώμαι αστραπόβολος π' αστράφτω και μπουμπινίλω. Μία φορά σαν έστραφα σαράντα δράκ' ούλ' τσίκαφα· ένας κουτσός άπόμεινε· μπά και' άφεντειάς!»

Δράκος. «Εγώ ειμ'.

Νύμφη.

«Παραμεράτε, συμπεθεροί, ναστράψω να τον κέψω.»

Δράκος (καταφοβισμένος). «Αίντε, περάστε, αίντε στο καλό, καλορίζικ' η χαρά σας.

Και έτσι από την έξυπνάδα της νύφης έγλύτωσαν ολοι.

Z. Δ. ΚΥΡΤΣΩΝΗΣ

Τὸ νέον χημικὸν στοιχείον **Γερμάνιον**. Μετ' ὅλην τὴν γιγαντιαίαν αὐτῆς πρὸδον ἡ χημεία οὐπω ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ καὶ ὀρίσῃ ἀκριβῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν διαφορῶν χημικῶν στοιχείων, ἀτῶα εὐρίσκονται τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς γῆς, καὶ διὰ τοῦτο καθ' ἑκάστην ἀνακαλύπτει νέα σώματα. Οὕτω πρὸ δεκαετίας περίπου ἀνεκαλύφθη τὸ **Γερμάνιον**, πρὸ δύο ἢ τριῶν ἐτῶν τὸ **σκάνδιον**, ἐσχάτως δὲ, πρὸ τινῶν μηνῶν ὑπὸ τοῦ ἐν Φρεμβέργη καθηγητοῦ τῆς χημείας κ. Κλ. **Βίνκλερ** (Cl. Winkler) τὸ **γερμάνιον**, μέγιστην πρὸς τὸ ἀκριβέσιον δεικνύον ὁμοιότητα.

Κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1885 εὐρέθη ἐν τῷ παρά τὴν πόλιν Φρεμβέργη μεταλλεῖω **Himmelfürst** νέον τι ὄρυκτον, τὸ ὅποσον ὁ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ καθηγητῆς κύριος **A. Weisbach** ἐκάλεσεν **ἀργυροδίον**. Τοῦτο, κατὰ τὰς ἀναλύσεις τοῦ κυρίου **Winkler** ἐμπεριέχει εἰς 100 μέρη 78 ἕως 75 μέρη ἀργυρον, 17 ἕως 18 μέρη θετον καὶ ὀλίγην τινα ποσότητα **γερμάνιον**, ὅπερ ὅμως δυσκόλως ἀποχωρίζεται τῶν ἐπιλοιπῶν συστατικῶν τοῦ ὄρυκτου. Διὰ διαφορῶν δὲ χημικῶν ἀντιδράσεων ἐβεβαιώθη ὁ ἀνήρ οὗτος περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ νέου τούτου ἀμετάλλου στοιχείου καὶ προσεχῶς προτίθεται νὰ προσδιορίσῃ καὶ τὸ εἶδικόν του βάρος. Οὕτω διὰ τοῦ νέου τούτου σώματος ἐπέβη νὰ πληρώσῃ τὸ κενὸν τῶν ὑπάρχοντων μεταξύ δύο ἄλλων στοιχείων, τοῦ **βισμούθου** καὶ τοῦ **βισμούθου**.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΠΕΡΙ ΚΑΠΝΟΥ ὑπὸ Π. Γενναδίου ἐπιθεωρητοῦ τῆς Γεωργίας καὶ ἐφόρου τοῦ Δημόσιου δένδροκομείου.
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΕΩΡΓΙΑ Π. Γενναδίου ἐπιθεωρητοῦ τῆς Γεωργίας, ὡς πάντοτε, ἀξιολόγους καὶ χρησιμωτάτας διατριβάς.
ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ (συνέχεια τῆς τοῦ Κ. Ο. Μόλλερ ὑπὸ Heitz καὶ κατὰ μετάφρασιν Χ. Λ. Μαντζάρου καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας) ὑπὸ Α. Δελαβέρου Μετ.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

Τὸ μεγαλύτερον θέατρον τοῦ κόσμου εἶνε τὸ τοῦ **Μελοδράματος** τῶν Παρισίων. Ὁ ὄγκος αὐτοῦ εἶνε 4,287,000 κυβ. ποδῶν, ἔδαπανήθησαν δὲ πρὸς ἀνέγερσιν αὐτοῦ 100 ἑκατομ. φράγκων.
Ἡ σπουδαιότερη κρεμαστὴ γέφυρα εἶνε ἡ ἐνοῦσα τὸ ἀστὺ τῆς Νέας Ὑόρκης μετὰ τῆς Βροῦκλιν· ἔχει μῆκος 5,980 ποδῶν.
Τὸ ὑψηλότερον ἥρξιςτερον ἐκ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ εἶνε τὸ Ποποκαταπέτ εἰς τὸ νοτιοδυτικόν τῆς Πουέβλης ἐν Μεξικῷ. Τὸ ὕψος του εἶνε 18,784 ποδῶν ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Ὁ κρα-

τῆρ αὐτοῦ ἔχει περιφέρειαν 3000, βάθος δὲ 1000 ποδῶν.

Τὸ μεγαλύτερον πλοῖον εἶνε ὁ **Μέγας Ἀνατολικός** ἔχει μῆκος 680 ποδῶν, πλάτος 83 καὶ βάθος 60. Ὁ γίγας αὗτος τῶν θαλάσσιων ἔχει χωρητικότητα 28,627 τόνων. Ἐναυπηγήθη δὲ ἐν τοῖς ναυπηγείοις τοῦ Mill-Wall-on-Thames τῇ 31 Ἰανουαρίου 1857.

Ἡ μεγαλύτερα ἔκτασις γλυκῆς ὕδατος εἶνε ἡ **Ἄνω Λίμνη** ἐν Ἀμερικῇ· ἔχουσα μῆκος 400 μιλίων, πλάτος 160 καὶ ἐπιφανείαν 32,000 τετραγωνικῶν μιλίων. Τὸ μέσον βάθος αὐτῆς εἶνε 900 ποδῶν καὶ ἐνιαχοῦ διακοσίων ὄργυιων ἦτοι 1200 ποδῶν. Ἡ ἐπιφάνεια αὐτῆς εἶνε ὑψηλότερα τῆς θαλάσσης κατὰ 635 ποδας.

Τὸ εὐρύτερον σπήλαιον εἶνε τὸ **Mammoth Cave** ἐν Κεντούκη. Τὸ σπήλαιον τοῦτο συγκείμενον ἐκ σειρᾶς θαλάμων ἀνίσων ὄραφῶν διασχίζεται ὑπὸ πλωτοῦ ποταμίσιου, ἐν ᾧ εὐρίσκονται τυφλοὶ ἰχθύες.

Ἡ μικροτέρα σήραγγα τοῦ κόσμου εἶνε ἡ τοῦ Ἁγ. Γουσταβοῦ μετὰ τῷ Λουκέρνης καὶ Μιλάνου· ἔχει μῆκος 9,500 ποδῶν.

Τὰ μεγαλύτερα δένδρα τοῦ κόσμου εἶνε τὰ **Mammoth Trees** ἐν Καλλιφορνίᾳ. Ἐν τῶν δένδρων τούτων ἔχει ὕψος 276 ποδῶν, ἡ δὲ βάσις αὐτοῦ ἔχει περιφέρειαν 108 ποδῶν.

Ἡ σπουδαιότερα βιβλιοθήκη εἶνε ἡ Ἑθνικὴ Βιβλιοθήκη τῶν Παρισίων ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'. Περιέχει 14,000,000 τόμων, 300,000 φυλλαδίων, 175,000 χειρογράφων καὶ 150,000 νομισμάτων καὶ μεταλλίων. Τὰ ἐν αὐτῇ ἔκτοπα ὑπερβαίνουσι τὰ 13,000,000 εἰσι δὲ συνειλεγμένα εἰς δεκακισχιλίους τόμους. Αἱ εἰκόνες ἀνέρχονται εἰς 100,000.

Ἡ ὑψηλότερα πυραμῖς εἶνε ἡ τοῦ Χέποσις ἐν Μέμφιδι κατασκευασθεῖσα ἐπὶ ὄροπεδίου ἔχοντος ὕψος 137 ποδῶν ὑπεράνω τῆς ὑψηλότερας ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων τοῦ Νείλου. Τὸν ὑπερομεγέθη τούτον λίθινον ὄγκον ὑπολογίζουσι μέχρις 82,111,000 κυβικῶν ποδῶν. Τὸ νῦν ὕψος αὐτῆς εἶνε 450 ποδῶν, ἐν ᾧ ἄλλοτε ἦτο 470.

Τὸ ὀχυρότερον φρούριον εἶνε τὸ τοῦ Γιβραλτάρ. Ἐκτισμένον ἐπὶ βραχώδους ἀκρας βαθέως εἰσχωρούσης εἰς τὴν θάλασσαν ἔχει μῆκος τριῶν μιλίων καὶ πλάτος ἡμισείας.

Ἡ σπουδαιότερα ἐκ τῶν κεκλεισμένων ἐν τῇ ξηρᾷ θαλάσσει εἶνε ἡ **Κασπία θάλασσα**, κειμένη μετὰ τῆς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης καὶ ἔχουσα ἐπιφάνειαν 180,000 τετραγ. μέτρων.

Ὁ ὑψηλότερος ὀβελίσκος εἶνε ὁ τοῦ **Καρνάξ** ἐν Αἰγύπτῳ, πλησίον τοῦ Λούξου. Εἶνε ἀφιερωμένος εἰς τὴν Χατασοῦ, ἀδελφὴν τοῦ Φαραῶ Οὐροτμέτς 1600 π.Χ. Τὸ ὕψος τοῦ μονολίθου τούτου εἶνε 122 ποδῶν, τὸ δὲ βάθος του 400 τόνων.

Ὁ μεγαλύτερος κώδων τοῦ κόσμου εἶνε ὁ τῆς **Μόσχας**, ὅστις εὕρηται κάτωθεν τοῦ Κρεμλίνου. Ἡ περιμετρος τοῦ κατωτέρου κώκλου του εἶνε 68 ποδῶν.

τὸ δὲ ὕψος του 21 περίπου ποδῶν. Ἡ μεγαλύτερα παχύτης του φθάνει μέχρι 21 δακτύλων, τὸ δὲ βάρος του ὑπολογίζεται μέχρι 443,722 λιτρῶν. Ὁ ἦχος αὐτοῦ οὐδέποτε ἠκούσθη, διότι οὐδέποτε ἀνυψώθη ἐκ τοῦ ἐδάφους, μένων οὕτως ἀχρηστος εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, εἰς ὃ ἐχύθη.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

71. Στοιχειώδεις.

Μέτρα· εἰς τὴν ἀράδα ἕνα, δύο, τρία. Καὶ θαβοῦς κ' ἕμνα ὅταν προχωρήσῃς. Ἄν τὸ ἕνα πρῶτο, κάμης δύο στοιχεῖα, τότε εἰς τὰ ἑξῆς θά με ἀπαντήσῃς.

72. Αἰτιγμα δημάδες.

Τὸ φεῖδι τρώει τὴ θάλασσα καὶ ἡ θάλασσα τὸ φεῖδι.

73. Μυθολογικὴ ἐρώτησις.

Τίς, γεννηθεὶς ἀθάνατος, παρεγώρησε τὸ ἥμισυ τῆς ἀθανασίας του εἰς τὸν ἀδελφόν του;

74. Παράδοξος ἐρώτησις.

Ἐκ ποῖον φαγητόν, δεῖν τὸ βράζειν, δύνασαι νὰ βράζῃς ὅσον δήποτε ἄλας καὶ ὅμως νὰ εἶναι ἄλας;

75. Πρόβλημα.

Βάρος μίας λίτρας ἀέρος ἐνθου ὑπὸ θερμοκρασίαν 0° καὶ πίεσιν 0,76 εἶναι 1,293, ὁ συντελεστὴς τῆς διαστολῆς αὐτοῦ εἶναι 0,00367. Ζητεῖται εἰς ποῖον θερμοκρασίαν νὰ μεταβάσῃς ὅτι πίεσιν 0,78 ἢ βάρος 1, γρ 120.

76. Παλαιαὶ εἰρήναι.

Τὴν πρῆμην, ὅσον καὶ ἂν ἀνοίξῃς τὰ μάτια σου, δὲν τὸ βλέπεις, καὶ μολεταυτά με κλειστά μάτια τὸ βλέπεις.

ΛΥΣΕΙΣ

ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΑΡ. 106

67. Γέρων—Γέλιον ἢ Ἥλιον.—68. Πιττακός, ψιττακός.—69. Ὁ οὐρανὸς μετὰ τὰσπρα.—70. Ὁ μολυνᾶς ὅταν ἔχη νερὸ ὀμίλος του ἔχει χρέματα καὶ ἀγοράζει κρασί, βταν δὲ δὲν ἔχη νερὸ ὀμίλος του, πίνει μόνον νερὸ.

Εἰς τὸν πρῶτον λύτην ἀπάντων προσφέρεται ὁ «Γράννης» μυθιστορία κατὰ μετάφρασιν Κλεάνθου Τριανταφύλλου.

ΛΥΤΑΙ

Οἱ κκ. Γ. Ε. Φ. (βραβευθεὶς) Στυξ· Γ. Κροντηρᾶς· Ἄλκ. Κ. Τσακμάκης (Βόλου), Κ. Ἰ. Τυκάδος, Γ. Δ. Σεβαστόπουλος, Ἐμ. Α. Φιλίππου καὶ Ἀλθανός, καὶ αἱ δεσποινίδες Πυθωνίχη καὶ Κρυσταλλία.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

κ. Δ. Κηρ. εἰς Στύρα. Ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν καὶ ἄλλοτε ἐγράψαμεν. κ. Σ. Ζερβόλον. Ἐλήφθησαν, σὰς εὐχαριστοῦμεν προσεχῶς ταχυδρομικῶς. κ. Γ. Κογκ. Πάτρας φύλλα ἀπεστάλησαν μετὰ τοῦ ἄσπεσοῦ θά συνεννοηθῶμεν. κ. Φ. Ἰ. Φ. Βραβίαν· φύλλα ἀπεστάλησαν. κ. Φ. Βουκουρέστιον· ἑτοίμα γράφηματα εὐφραστάτου γράφου ἐλήφθησαν ατυχῶς εἶνε πολλὰ. Ὁκνηρὸς Γ. Β. γράφει προσεχῶς. κ. Ν. Ζ. Παζούς. κ. Σ. Κ. Πόρον κ. Β. Κ. Μ. Ἀργυροτόλιον. κ. Δ. Β. Ν. Ἀστράκον· ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν· κ. Σ. Η. Ληξούριον· φύλλα ἀπεστάλησαν, διὰ τὰ ἀποσταλέντα ὡρατὰ μὴ βιάζεσθε. κ. Ζ. Δ. Κ. Θεσσαλονίκη. Ἐλήφθησαν· παραγγελλία σας ἐκτελεσθήσονται.